

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 15-16

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΡΓΑΤΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. } Πρωτ. 838 Αθήναι τῆ 10 Ἀπριλίου 1925
 } Διεκπ. 1818

Πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐργάτας

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ φιλοστόργῳ μερίμνῃ της ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀπεφάσισεν ὅπως εἰδικῶς ἐπιστηθῆ ἡ προσοχή τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν ἐπὶ τῶν μεταξύ αὐτῶν καταβλαλλομένων ἐπιμόνων ἐνεργειῶν ξένης ἀντιθρησκευτικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ ἐκριζώσῃ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων τὸ ἔμφυτον τῆς θρησκείας αἶσθημα καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ καταργήσῃ δὲ κάθε ἠθικὴν βλάβην τῆς ζωῆς των.

Ἡ ξένη αὐτὴ προπαγάνδα εἰσπυλίνεται ψευδῶς εἰς τοὺς ἐργάτας τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι «ἔπιον» τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς κεφαλαιοκρατίας ἐμποδίζει τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν. Τοιαύτη κακόβουλος εἰσήγησις σκοπὸν ἔχει νὰ παρασύρῃ τοὺς ἐργάτας εἰς ἀνατροπὰς καὶ εἰς ἀναρχίαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἡ χριστιανικὴ, ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν μόνην ἀληθῆ θρησκείαν, διακαῶς εὐχεται καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν πτωχῶν. Δὲν ἀναμιγνύεται εἰς ζητήματα πολιτικῶν ἢ οικονομικῶν συστημάτων, ἐνδιαφέρεται δὲ περὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν βάσεων τῆς ζωῆς της, αἱ ὁποῖαι ἐξασφαλίζουν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνατροπὴ καταστροφικὸς μόνον εἶναι ἱκανὴ νὰ προξενήσῃ, καὶ ἐρείπια νὰ συσσωρεύσῃ. Ἐπὶ τοιούτων δὲ ἐρειπίων ὄχι εὐτυχία, ἀλλ' ἡ μαύρη δυστυχία θὰ στήσῃ τὸν θρόνον της.

Ἡ θρησκεία εἶναι ἀνάγκη φυσικὴ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Διότι ὑπάρχει Θεός, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὴν ζωὴν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον. Ὑπάρχει Θεός καὶ Πατὴρ ἔλων. Πρὸς αὐτὸν ἔλκονται αἱ καρδίαι ἔλων τῶν ἀνθρώπων, αἰσθανόμε-

ναι πρὸς αὐτὸν φυσικὴν ὄθησιν, ἡ ὁποία δὲν εἰλείφεν οὔτε λαίπει ποτὲ ἀπὸ κανένα λαόν, ὅσον πολιτισμένος καὶ ἂν εἶναι ἢ ὅσον βάρβαρος καὶ ἂν ἔμεινεν.

Ἡ ἱστορία εἰς ὅλας τῆς τὰς ἐποχὰς μᾶς παρυσιάζει τὸν ἄνθρωπον θρησκευόντα, ἀθρησκῶς δὲ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ὡς δικαστρέβλωσις τοῦ φυσικοῦ καὶ ὡς ἐξαιρετικὴ τερατώδης ἀπὸ τοῦ συνήθους κανόνος. Τῆς θρησκείας ὅλοι ἔχουν ἀνάγκην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται εἰς τὰς σκληρὰς περιπετειὰς τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰς περιστάσεις ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας οὔτε τὸ χρῆμα ἢμπορεῖ ν' ἀνακουφίσῃ τὸν ἄνθρωπον, οὔτε ἡ ἐπιστήμη νὰ παράσχω ὠφέλειάν τινεα, οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οἱ φίλοι του καὶ οἱ συγγενεῖς του, εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τίποτε. Ἐχουν ἀνάγκην ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἠθικοῦ στηρίγματος τῆς θρησκείας καὶ τῆς παρηγορίας, τὴν ὁποίαν ὁ οὐράνιος Πατὴρ δίδει εἰς τὰ τέκνα του, ὅλοι ἔχουν ἀνάγκην νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὸν γλυκὺν ἥλιον τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπόσχεται ὁ οὐράνιος, διότι ὅλοι εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς ἀσθενείας, εἰς σκληρὰς στερήσεις καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ὅσοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ «ἔπιον» τοῦ λαοῦ, ἴσως δὲν ἐγνώρισαν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς θρησκείας, ἢ εἶχον ὑπ' ὄψει των τὴν διαστροφὴν της ὑπὸ διαφόρων ἐκμεταλλεῶν. Ὁ γνήσιος Χριστιανισμός, ἡ μόνη ἀληθὴς θρησκεία, οὔτε ἀπεκοίμισέ ποτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τῆς τυραννικῆς δουλείας τὴν ολικτράν ἀθλιότητα, οὔτ' ἐχρημάτισεν «ἔπιον», ἀποναρκῶνον τοὺς λαοὺς διὰ νὰ μὴ ἐκδικῶσι τὰ δικαιώματά των.

Διότι πῶς εἶναι δυνατόν ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ νὰ εἶναι «ἔπιον» τοῦ λαοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἀνήγαγεν εἰς θεμελιώδη ἀρχὴν τὴν ἰσότητα καὶ ἐλευθερίαν ἔλων τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ κατήργησε τὴν δουλείαν καὶ αὐτὴ ὤρισε ὡς βᾶσιν τῆς ζωῆς τὴν ἐλευθερίαν; Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν διεκήρυξε πρῶτον, ὅτι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ «οὐκ ἐνὶ Ἑλλήνι καὶ Ἰουδαίῳ, βάρβαρος ἢ Σκύθῃς, δούλος ἢ ἐλεύθερος».

Καὶ δὲν μᾶς ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς παράδειγμα αὐτοθυσίας ὑπὲρ τοῦ πλησίον, διδάξας ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν κάθε ἄνθρωπον, ὄχι μόνον ὅσον ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλ' ἀκόμη καὶ περισσότερον ἀπὸ

τόν εαυτόν μας; Καί δὲν διεκήρυξεν αὐτός, ὅτι οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας καὶ οἱ εὐτελεῖς λάτρεις τοῦ Μαμωνᾶ δὲν εἶναι ὀπαδοὶ του, ἀλλ' οἱ αὐτοπλαγχνοὶ καὶ οἱ φιλόθρωποι; Πῶς λοιπὸν ἡ θρησκεία, ἡ ὁποία ἐξηφάνισε τοὺς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν φραγμοὺς καὶ ζητεῖ νὰ συνενώσῃ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς μίαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι νὰ εἶναι ἴσοι, ὅλοι δούλοι ἀλλήλων καὶ κῆνεις δεσποῦντος καὶ κύριος τοῦ πλησίον του, πῶς ἡ θρησκεία αὐτή, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ καταργηθῇ ἡ ἀδικία, ἡ πλεονεξία, ἡ αἰσχροκέρδεια, εἶναι «ὄπιον» τοῦ λαοῦ; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων γεννηθεὶς εἰς φάτιν, ὡς ὁ πτωχότερος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ διελθὼν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ ὑπέβη ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη πτωχὸς ἐργάτης παραγωνορίζομενος ἀσφαλῶς καὶ ἀδικούμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν Αὐτοῦ. Καὶ ὅταν κατόπιν ἐξηλθεν εἰς τὴν δημοσίαν δράσιν, ὄχι μόνον δὲν ἀπέκτησεν οὐδὲ καλύθη, ἀλλὰ δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Ὁ τριετὴς ἐπίγειος βίος Αὐτοῦ ὑπέβη διαρκῆς προσπάθεια καὶ ἀκατάπαυστος φροντὶς ὑπὲρ τοῦ πλησίον, συνεχῆς θυσία ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Διὰ ποῖον ἄλλον θᾶ ἡδύνατο νὰ λεχθῇ ὅτι «διήλθεν εὐεργετῶν»; Ἐγεννήθη, ἔζησεν, ἐργάσθη, ἐδοκίμασε κάθε στέρησιν καὶ περιφρόνησιν ὡς ἀπλοῦς ἀνθρώπος καὶ ἀπέθανε σταυρωθεὶς ἀπὸ ἀδίκους τυράννους, ἔρημος καὶ ἐγκαταλελειμμένος.

Ποῖος ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς ἀρχηγοὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ «προλεταριάτου», ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τέσους τίτλους, ἐπιβάλλοντας αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν σας, ἔσους ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Κανεὶς Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, οἱ πλέον διὰ σημοί, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ψευδῶν τῶν διδαγμάτων ἐζήτησαν νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἐργάτας καὶ νὰ παρασύρουν εἰς τὴν ἀναρχίαν, ἔζησαν ὡς πλούσιοι ἄσται. Ὁ δὲ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Λυτρωτὴς τῶν ἀνθρώπων, προσκαλέσας τοὺς «καπιῶντας καὶ πεφορτισμένους» εἰς ἀναπαύσιν αὐτούς.

Εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ ὀφείλεται ἡ κατάργησις τῆς δουλείας, ἡ ἠθικὴ ἐξύψωσις τῆς γυναικός, ἡ ἐπικράτησις ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυθέισαν Ἐκκλησίαν ὀφείλεται ἡ πρώτη διοργανώσις φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἀσύλων, ἡ στοργικὴ μέριμνα περὶ τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἡ προστασία καὶ βοήθεια τῶν πτωχῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἐφρόντισε πάντοτε διὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ λαοῦ, τὴν ἠθικὴν του διάπλασιν καὶ τὴν κοινωνικὴν του ἀνύψωσιν, τὸν ἐπροστάτευσεν κατὰ σκληρῶν τυράννων καὶ συνανέτευσεν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν του, ὡς ἐπραξεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἡ Ἐκκλησία δ' ἡ Ὁρθόδοξος, ἐν

καιρῷ τῆς τουρκικῆς δουλείας, ὑπέβη πραγματικὴν μῆτηρ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατ' ἐξοχὴν περὶ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἐργατῶν φροντίσασα καὶ δι' ἄλλων μὲν μέσων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐργατικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν συνεταιρισμῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν αὐτὴν καὶ σήμερον φιλεργατικὴν καὶ φιλόπτωχον τηρεῖ στάσιν, τὴν σύμφωνον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ μετὰ συμπαθείας παρακαλοῦσασα τὰς πρὸς βασιλείαν τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν νομίμου ἐνεργείας, εἰς τὴν πάλιν μεταξὺ ἐργασίας καὶ κεφαλαίου περιβάλλει ὡς διατητητὴν αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς ἐντολάς του.

Θερμῶς δὲ συνιστᾷ εἰς τοὺς ἐργάτας, ἕως ἐνωθῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ. Σύνημά των εἶναι ὄχι ἀπλῶς νὰ ὑψωθῶν ὡς τάξις, ἀλλ' ἡ ἀθλιότης τοῦ προλεταρίου νὰ λείψῃ διὰ παντός. Τὸ νὰ ρίψουν ἀπλῶς μίαν τάξιν διὰ νὰ ὑψωθῶν αὐτοί, ἀποτελεῖ ἐλαττήριον περιζωότερον ἰδιόσταλές καὶ ὀλιγώτερον ἐξιδανικευμένον. Ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἐξ ἐλοκλήρου ματαίαν καὶ ἐξ ἴσου ἀδικον, ἀφ' οὗ δὲν μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν φαυλὸν κύκλον τῶν τάξεων. Νὰ λείψῃ ἡ ἀθλιότης τῶν βασανιζομένων καὶ ἀδικουμένων τάξεων τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, χωρὶς ἕως νὰ δημιουργηθῶν νέοι προλεταριοί, χωρὶς τὸ δρεπάνι τοῦ ἐργάτου, ὡς διακηρύττειν μερικοί, νὰ σκορπίσῃ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν δυστυχίαν εἰς ἄλλας τάξεις. Ἡ κίνησις τῶν ἐργατῶν δὲν πρέπει νὰ ἐρμᾶται ἀπὸ ξένα πρὸς τὴν ἑλληνικὴν οἰκοκυρωσὴν παραδείγματα. Πρέπει νὰ εἶναι φιλάδελφος καὶ ὄχι θηριώδης, δημιουργὸς καὶ οὐχὶ ἀνατρεπτικῆς, νὰ σεβασθῇ τὴν ἰδιοκτησίαν ὡς ἱεράν καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς οὐτοπίας περὶ κοινοκτημοσύνης, νὰ θεωρῇ ὡς πηγὴν εὐτυχίας ὄχι τὴν ἀρπαγὴν, ἀλλὰ τὴν ἐντιμὸν ἐργασίαν. Νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀθλιότης τῶν ἀδικουμένων καὶ βασανιζομένων καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ δικαιοσύνη. Ναί. Δικαιοσύνη ἕως εἰς τὴν ἐργασίαν, δικαιοσύνη εἰς τὴν ἀμοιβήν της, δικαιοσύνη εἰς τὴν πώλησιν, δικαιοσύνη εἰς τὴν ἀγοράν, δικαιοσύνη εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν διάθεσιν αὐτῆς, ἀπόλυτος δικαιοσύνη εἰς τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὀχρεώσεις. Τὸ κερᾶλιον δὲν πρέπει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸν ἐργάτην, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργάτης δὲν πρέπει νὰ παραγωνορίζῃ τὴν σημασίαν τοῦ κεφαλαίου, ὡς πηγῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως τῆς παραγωγῆς. Νὰ καταχθῇ ἡ αἰσχροκέρδεια δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων καὶ ὁ πλεονεκτητὸς εἰς, ὄρος καὶ δι' ἐκμεταλλεῖται τῶν πτωχῶν καπιταλισμὸς. Νὰ παταχθῇ, πρὸ πάντων, ἡ ἐμυζώσα τάξις οἰκονομικῆς δυνάμεις, ματαίαια τοῦ πλοῦτου σπατάλη, ἡ ἀσπία καὶ ἡ πολυτέλεια. Πόσαι χιλιάδες ἐξοδεύονται σήμερον εἰς μάτην καὶ πόσον χρῆμα φγαδεύεται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν ἐμφάνισιν των εἰς μίαν καὶ μόνην ἐσπερίδα! Πόσαι δὲ

Άλλαι δαπάναι περιτταί γίνονται διὰ τὰ συμμορφωθῆναι αἱ γυναῖκες πρὸς τὰς συνεχῶς ἀνανεομενάς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀπεχθοῦς καταστάτος τυράννου, ὅστις ὀνομάζεται «μόδα». Τὰ εἶδωλα αὐτά, τὸν ζυγὸν τῶν ὁποίων αἰθάνονται ὀρισμένως καὶ ἔκαινοι, εἰ ὅποιοι σήμερον τὰ λατρεύουν, ἄς συντριβῶν ἀπαξ διὰ παντός, δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων.

Ἄς καταργηθῶν πλέον τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀξιώσεις, δ.ἀ τὰς ὁποίας ἀδίκως δαπανῶνται δισεκατομμύρια πρὸς ἀνοήτους καὶ οικονομικῶς καὶ ἠθικῶς ἐπιβλαβεστάτας ἐπιδείξεις. Ἄφ' οὗ δὲ ἀποτινάξουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως αἱ τάξεις τὸν ἐπαχθὴ τοῦτον ζυγὸν τῆς ἀκαταλογίστου πολυτελείας καὶ τῆς μανιῶδους σπατάλης τοῦ χρήματος, νὰ σκορπίσουν τὰ περισσεύματά των εἰς πρακτικῶς τέρους σκοπιῶς καὶ εἰς φιλανθρωπικὰς ἐδοποιίας, εἰς προστασίαν ὄρφανῶν καὶ περιθαλψιν ἀσθενῶν, εἰς δοθήθειαν ἐγκαταλειμμένων. Νὰ φύγη ἡ ἀθλιότης καὶ νὰ καταστή ὁ βίος ἀπλούστερος καὶ ὀλιγοδαπανώτερος, νὰ παύσῃ δὲ τοιουτοτρόπως ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελῇ πρόβλημα συντηρήσεως δυσκολώτατον ἢ νόμιμος συμβίωσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἔργαται, ἀποκρούσατε τὰ ἀντρεπτικά τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ διδάγματα. Ὁ λεγόμενος φυσικὸς ἢ ἐλεύθερος γάμος θ' αὐξήσῃ μᾶλλον τὴν δυστυχίαν καὶ θὰ καταστήσῃ μεγαλειτέρα τὴν ἀθλιότητα, θὰ σεντελίσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀποσύνθεσιν τῆς κοινωνίας διὰ τῆς ἀχαλινώτου διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Ὁ δὲ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἱερὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ γάμου δὲν ἀποκλείει ἀπλοποιήσεις τῶν συνδεομένων πρὸς αὐτὸν ζητημάτων. Ἄς κανονισθῇ, ὅπως θὰ ἐκπρινετο σκοπιμώτερον, τὸ ζήτημα τῆς προικῆς. Ἀποτελεῖ τοῦτο συνθήθειαν ἀνθρωπίνην, ἢ ὁποία δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἢ νὰ καταργηθῇ. Ἄς δοθῇ δὲ καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἐλευθερία νὰ πορίζεται διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸν ἄρτον τῆς. Ἄρκει μόνον νὰ ὑπάρχουν ἐργαστήρια εἰδικά, εἰς τὰ ὁποία νὰ ἀσχολῶνται αἱ γυναῖκες εἰς ἐπαγγέλματα περισσότερον πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς γυναικῆς προσαρμοζόμενα, καὶ νὰ προλαμβάνηται ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν κοινὸς τῆς γυναικῆς συγχρωτισμὸς. Διότι ὁ συγχρωτισμὸς οὗτος, ὁ ὅποιος, δυστυχῶς, ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, εἶναι προωρισμένος νὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν καὶ νὰ δημιουργῇ ποικίλα κοινωνικὰ σκάνδαλα. Εἰς τὸν συγχρωτισμὸν ἀκριβῶς αὐτὸν ὀφείλεται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ ἀξιοθρήνητον θέαμα, τὸ ὅποιον παρουσιάζουν σύγχρονοι γυναῖκες, περιφέρεισαι γυμνάς τὰς σάρκας των καὶ μὴ ἐννοοῦσαι ὅτι τὸ συμφέρον των ἀπαιτεῖ νὰ μὴ περιφρονήσουν τὸν ἑαυτῶν των καὶ νὰ σταθοῦν εἰς τὸ ἠθικὸν ὄψος. εἰς τὸ ὅποιον ἀνεβίβασεν ὁ Χριστιανισμὸς τὴν γυναῖκα, ἢ ὁποία νομίζει τις ὅτι ζητεῖ καὶ πάλιν νὰ γίνῃ δεύλη τοῦ ἀνδρῶς καὶ ἀπλοῦν

τῶν ταπεινῶν τοῦ ὀρέξεων ὄργανον.

Ὁ ἱερὸς καὶ θεῖος θεσμὸς τοῦ γάμου ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐνώσῃ ἰσοδίως τὸν ἕνα ἄνδρα πρὸς τὴν μίαν γυναῖκα καὶ νὰ στηρίξῃ τὴν κοινωνίαν ἐπὶ ἀσαλεύτου βάσεως, τῆς οἰκογενείας. Οἱ δὲ θέλοντες σήμερον ν' ἀνατρέψουν τὴν κοινωνίαν στρέφονται καὶ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, οἱ Ἕλληνες ἔμως ἐργάται δὲν πρέπει νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὰ κηρύγματα των. Ἄς καταπολεμηθῶν μόνον ὅλοι ἐκείναι αἱ προλήψεις καὶ συνήθειαι, αἱ ὁποιαὶ κατέστησαν τὸν γάμον ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἢ θηρευτικὴν δόλιον ἀπατηλῶν θεληγῆτρων καὶ ἄς δημιουργηθῇ τοιαύτη κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ δύναται ἀνευ κοινωνικῶν ἐμποδίων νὰ εὕρῃ τὴν συμβιβαζομένην πρὸς τὸν χαρακτήρα του σύντροφον καὶ ἐκάστη τὸν ἀρμόζοντα εἰς αὐτὴν ἄνδρα. Ἄς διατηρηθῇ δέ, ὡς παρὰ Θεοῦ θεσπισθεὶς νόμος, ἵνα ὁ εἰς ἀνὴρ ἀρμόζηται πρὸς τὴν μίαν γυναῖκα. Μόνον ὑπὸ τὸν θεσμὸν τοῦτον δύναται κάθε ζευγὸς νὰ καταστή εὐτυχὸς καὶ μόνον ὑπ' αὐτὸν ἢ ἠθικοποιήσῃς τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ συντελεσθῇ καὶ ἡ εὐτυχία νὰ ἐξασφαλισθῇ.

Ἄλλοίμονον ἂν ἡ γυνὴ ἀποβάλλῃ τὴν φυσικὴν τῆς ἐντροπήν καὶ οἱ ἄνδρες παραδοθοῦν εἰς τὰς ἀτιθάσσους των ὀρμᾶς ἀνευ φραγμοῦ καὶ χαλινοῦ! Ἀσφαλῶς ἐντὸς ὀλίγου ἢ ἀνθρωπότης θὰ ὀδηγεῖτο εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου εἰς ἕκαστος θὰ ἐφρόντιζε ἢ περὶ τοῦ πῶς περισσότερον ν' ἀπολαύσῃ καὶ κτηνωδέστερον νὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἀπὸ τοιαύτης ἠθικῆς καταστροφῆς, μόνον ὁ σεμνὸς οἰκογενειακὸς βίος δύναται νὰ προφυλάξῃ τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν.

Αἱ ξέναί ἀντρεπτικαὶ διδασκαλίαι δὲν καταπολεμοῦν μόνον τὴν οἰκογένειαν καὶ δι' αὐτῆς τὸ κοινωνικὸν καθεστῶς, ἀλλὰ πρᾶσσοθῶν νὰ ἐκριζώσουν ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν ἐλλήνων ἐργατῶν καὶ τὸ ἱερώτατον αἶσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ διεθνισμοῦ καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν πολέμων.

Ἡ κατάπαυσις τῶν πολέμων καὶ ἡ ἐνωσις ὅλων τῶν λαῶν ἀποτελοῦν τοὺς πέδους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία καθ' ἐκάστην εὐχεται εὐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἄλλά, διὰ τὴν ἐπιτευχθῆναι τοῦτο, ἀνάγκη ἐξ Ἰσοῦ καὶ συγχρόνως ὅλοι οἱ λαοὶ ἀπὸ κοινοῦ ν' ἀποφασίσουν ὅπως θέσουν τέρμα εἰς τὰς ἀρπακτικὰς των τάσεις, ἄλλως κίνδυνος ὑπάρχει ἢ φιλιότητὴ πατρὸς μας νὰ καταπατηθῇ πάλιν ὑπὸ ἐχθρῶν ἀδιαλλάκτων καὶ νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ δουλείαν.

Ἡ ἰδέα τοῦ διεθνισμοῦ καὶ τοῦ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ δὲν ὀρίμασεν ἀκόμη, μόνον δὲ διὰ τῆς πλήρους ἐπικρατήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν θὰ ἀδελφω-

θοὺν οἱ λαοὶ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ἀληθῆς ἰσότης καὶ ἀληθῆς ἐλευθερία.

Μόνος ὁ Χριστὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ συνδέσῃ τοὺς πάντας εἰς ἓν ἁρμονικὸν σῶμα. Ἡ ἐργατικὴ περὶ ταῦτα εἰς ἓν ἐχθρὸν δεσμὸν μόνον το συμφέρον, δὲν εἶναι συμπαγῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ διαρκῆς καὶ ἀσφαλῆς. Δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ προσωρινῶς· ἀλλὰ τὰ συμφέροντα μεταβάλλονται, καὶ οἱ σύμμαχοι τῆς χθὲς γίνονται ἐχθροὶ ἀδιάρρηκτοι. Ὅταν δ' ἐπέλθῃ κατόπιν ἡ ἀνατροπὴ τῶν, ἡ ἐκδίκησις τῶν ἐχθρῶν τῶν θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς καταστρεπτικῆ. «Ὁ σπείρων ἀνέμους, θὰ θερίσῃ θυέλλας», αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο, ἂν ἡ ἀνατρεπτικὴ βία, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐξωθούνται οἱ ἐργάται ἐπικρατῆν ἔνοστα, ἢ συντριβῇ τῆς ἔχει μόνον εἶνε ἀναπόφευκτος, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος δι' αὐτοὺς τοῦτους. Μόνη ἡ δύναμις ἡ ἠθικὴ, ἡ διαπνεομένη ἀπὸ ὑψηλῆν ἰσολογίαν μὲν ἀκατάβλητος.

Τοιαύτην ἠθικὴν δύναμιν μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠμπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ. Ἄς ταχθοῦν ὅλοι ὑπὸ τὴν σημαίαν του καὶ ἄς ἀναβαπτισθοῦν εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδιαπαρήσσεως του. ἄς ἀναπνεύσουν ὅλοι τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς οὐρανοῦ εἰρήνης καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἰσότητος καὶ ἄς φωτισθοῦν ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ ἔσποιν ἐξέλαμψεν ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτοῦ τὴν θείαν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν ἐπικαλεῖται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας ἐργάτας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀ Γουμνατεὺς

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΡΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1120 Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1925
Διεκπ. 704

Πρὸς τὸν ἱερόν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἀρχιεπισκοπῆς

Μετὰ λύπης πολλῆς παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία, μὴ πεισθεῖσα ἐκ τῶν ματαίων προπαθειῶν τόσων αἰώνων, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ πείσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἔπως προδῶσῃ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν πατέρων του, καὶ ἀσπασθῇ τὰ δόγματα αὐτῆς, μεταχειρίζεται τελευταίως πονηρότατον προσηλυτευτικὸν μέσον, τὸν Οὐνιτισμὸν, τὸ ἀξιοκατάκριτον ἱκεῖνο ὑπὸ τῶν Ἰησοῦϊτῶν κατὰ τὴν ἰσ'. αἰῶνα ἐπινοηθέν σύστημα δόλου καὶ ἀπάτης, τὸ ὁποῖον μεταχειρισθεῖσα ἐν ἄλλαις χώραις ἐπέτυχε πράγματι νὰ διασπᾷ τὰ ὀρθόδοξα Ἔθνη καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἑσωτερικὰς διαιρέσεις καὶ ἀνωμαλίας. Ἐλπίζουσα ὅτι τοῦτο θὰ κενθῶσῃ καὶ παρ' ἡμῶν,

ἐκτὸς τῶν λατίνων μοναχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν, εἰς ἀπὸ ἐτῶν ἀποστέλλει εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐσχάτως ἐστρατολόγησε καὶ Ἑλληνας ἀποστάτας καὶ ἐλληνομαθεῖς Λατίνους κληρικοὺς καὶ γυναῖκας ἐλληνίδας ἐκ Κων/πόλεως, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ στηρῇ ἐν Ἀθήναις κέντρον διαφθορᾶς συνειδήσεων, ὅπως ὠμόμασον Οὐνιτικὴν ἢ Ἑλληνοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τῶν ἀφθόνων οικονομικῶν ἐξ Ἰταλίας μέσων ἰδρύει Σχολεῖα καὶ Ὀρφανοτροφεῖα καὶ εὐκτηρίους εἰκούς, δι' ὧν ἐπιδίδωκει τὸν ἐκλατινισμὸν τῶν ὀρθόδοξων Ἑλλήνων. Οἱ εἰρημένιοι κληρικοὶ, ὧν ἐπὶ κεφαλῆς εἰσῆται οὐνιτικὸς Ἐπίσκοπος, ἐκ Κων/πόλεως καὶ οὔτε ἐπιδραμῶν, φέροντες περιβολὴν ὀρθόδοξων Ἑλλήνων κληρικῶν καὶ ὄμεια πρὸς αὐτοὺς ἀμφίκατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, τελοῦσιν αὐτὰς ἐλληνιστὶ μετὰ τινος ἀνεπαιθήτου καὶ περικακαλυμμένης ἰδιοορθεῖας μνημονεῦοντες μόνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης, ἐξαπατῶσι δὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, καὶ ἰδίως τοὺς πρόσφυγας, διδάσκοντες, ὅτι ἡ Οὐνιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι τοῦτ' αὐτὸ ὀρθόδοξον, ἀναγνωρίζουσα μόνον τὴν Πάπαν τῆς Ρώμης, καὶ ὅτι, ἐπομένως, καὶ ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία δὲν διαφέρει τῆς Ὀρθόδοξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ πρόκειται περὶ δόλου καὶ ἀπάτης, διότι οἱ οὐνιταὶ εἶναι Λατῖνοι ὁπαδοὶ τοῦ Πάπα, ἀναγνωρίζοντες τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον αὐτοῦ, ἐπομένως καὶ πάνθ' ἅσα διδάσκει ὁ Πάπας Ρώμης· δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ ζητοῦσι νὰ συγκαλύψωσι τοὺς προπαγανδιστικὰς αὐτῶν σκοπούς. Μόνον πρὸς παραπλάνησιν τῶν ὀρθόδοξων ἐμφανίζονται ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν ὀρθόδοξων, σκοπὸν ἔχοντες νὰ παρασύρῃσι τοὺς ἐξαπατωμένους κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Πάπα καὶ, μικρὸν κατὰ μικρὸν, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο οἱ οὐνιταὶ εἶναι οἱ χαίριστοι τῶν ξένων προπαγανδιστῶν. Ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ψευδοπροφήτας ἱκεῖνους, περὶ ὧν ἔλεγεν ὁ Κύριος «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύματι προβάτων, ἔσωσαν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγῆς» (Ματθ. 7, 15). Οἱ οὐνιταὶ εἶναι ὄργανα ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ὠφελθῇ τὴν τελευταίαν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ὡς ἐζήτησε νὰ ὠφελθῇ τὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως ἐπεληθῶσαν καταστροφὴν τοῦ ὀρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἀντὶ νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους καὶ ἄλλοθρησκούς καὶ νὰ ἐλκύσῃ αὐτοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν, ἔρχεται εἰς χώραν ὀρθόδοξον νὰ συνταράξῃ καὶ διαφθείρῃ τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν, νὰ προκαλέσῃ ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐκρίψῃ ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν τέκνων τῆς τῆν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων.

Καὶ ἐφ' ἧσον μὲν παρευσιάζονται οἱ προπαγανδισταὶ

ὕπὸ τὴν πραγματικὴν τῶν ὄψιν, τὴν καθαρῶς λατινικὴν, εἶναι εὐφύλακτοι. Διότι ἐπὶ αἰῶνας ἤδη γνωρίζει καὶ αὐτοὺς ὁ ἑλληνικὸς λαός· οἱ Οὐνίται λαῖνοι προπαγανδισταί, ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν πρόσχημα τῶν ὀρθοδόξων, καθίστανται ἐπικίνδυνοι, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν καταγγεληθέντων ἡμῖν γεγονότων. Διότι ὀρθόδοξοί τινες ἐξαπατηθέντες καὶ νομίσαντες ὅτι πρόκειται πρᾶγματι περὶ ὀρθοδόξων κληρικῶν προσήλων πρὸς αὐτούς, ἔνα ἐξομολογηθῶσι, κοινωπήσωσι τῶν Μυστηρίων καὶ δικτιώσωσι τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ τῶν οὐνιτῶν ἱερέων, βεβαιούντων ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι. Τὴν βεβαίωσιν ταύτην χρησιμοποιοῦσιν ὡς δέλεαρ προσηλυτευτικόν τῆς λατινικῆς προπαγάνδας, κατὰ τοιοῦτον σκανδαλωδέστατον διαλογομένης τρόπον. Πληροφορούμεθα δὲ ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οὐνίται κληρικοὶ ἐπισκίπτονται εἰκοθενταίως ὀρθοδόξους καὶ γυναίκας Ἑλληνίδας χρησιμοποιοῦσι πρὸς παραπλάνησιν αὐτῶν, ἀθρόους δὲ διὰ διαφόρων μέσων καὶ δὴ διὰ χρημάτων ἐλκύουσι τοὺς πρόσφυγας.

Ὅθεν ὁ ἱερός Κληρὸς τῆς Πρωτευούσης Ἰδίας, ἐν ἧ οἱ Οὐνίται ζητοῦσι νὰ ἐγκαταστήσῃ, καθήκον ἔχει, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπεδείξμεν εἰς αὐτόν, νὰ ἐντείλῃ τὰς προσπάθειάς του ὅπως διαφωτίσῃ τὸν λαὸν περὶ τῶν Οὐνιτῶν καὶ τῆς δι' αὐτῶν διεξαγομένης ἐναντίον τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὄρθοδόξου Ἑλληνικοῦ ἔθνους προπαγάνδας. Διότι κυρίως μόνον διὰ πνευματικῶν μέσων, διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς συστηματικῆς διδασκαλίας τοῦ λαοῦ δεόν αὐτῇ νὰ καταπολεμηθῇ, καλεῖται δὲ ὁ ἱερός Ἑλληνικὸς Κληρὸς νὰ συνεχίσῃ τὸν σκληρὸν καὶ ἀνίσον ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τούτων, εἴτινες ἐν πάσῃ δυσχερεῖ περιστάσει τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ἐπιφαίνονται καὶ διὰ δολίων τρόπων ζητοῦσιν ὅπως ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν συμφορῶν αὐτοῦ καὶ τῶν θλίψεων. Ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτοῦ ὁ ἱερός Κληρὸς δὲν πρέπει νὰ κατέχηται ὑπὸ τοῦ ὄλως ξένου πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα μίσους κατὰ τῶν ἐχθρῶν τούτων τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῆς λύπης, ἣν δεόν νὰ συναισθάνηται πᾶς τις ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ ἀρχαία καὶ μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἣτις ἐπὶ αἰῶνας ἦτο ἡνωμένη μετὰ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀγίας, Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καταδέχεται νὰ μετέρχεται τοιαῦτα ὄλως καὶ ἀναξιοπρεπῆ μέσα, εἴτεν ἡ Οὐνία, πρὸς παραπλάνησιν ὀλίγων τινῶν, ἀντὶ νὰ ζητῇ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἀποσχίσθη, καὶ τὴν μετ' αὐτῆς συναρχαίαν ἐναντίον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι δὲ μέγιστον ἀτόχημα ὅτι ἡ Ὄρθόδοξος καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς, πρὸς τὸν Ἰσλαμισμὸν παλαίονσα ἐπὶ τοσοῦτους ἤδη αἰῶνας, μὴ συναλθεύσα δ' εἰσέει ἐκ τῆς τελευταίας μεγίστης αὐτῆς καὶ ἀνεκδιηγῆτου δοκιμασίας καὶ νέους ἀντιμετωπιζούσα ἐχθροὺς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν,

τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως, ὑπονομεύεται ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θεοκατακρίτου προπαγάνδας, στρεφομένης κατὰ τὴν τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄλλ' ἂς πράττωμεν τὸ ἡμέτερον καθήκον πρὸς πνευματικὴν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ περιφρούρησιν, ὃ δὲ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἄς ἐνισχύῃ καὶ καθοδηγῇ πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ πιστῇ τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος ἐπιτελέσει.

Ἡ παρούσα ἡμῶν ἐγκύκλιος ἀναγνωσθήτω ὑπὸ τῶν ἱεροκλήρικων καὶ τῶν ἱερέων ἐν τοῖς ναοῖς, γανθήσασαν δ' ἐπ' αὐτῆς εἰδικαὶ ἐπιλαί πρὸς τὸν λαόν.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ

1) Ὁ ἄσκων τὸ ἔργον τοῦ πνευματικοῦ πρέπει νὰ εἶναι τελείως ὅσον εἶνε δυνατὸν παρεσκευασμένος, ἀλλὰ καὶ νὰ τελειοποιητῆαι διαρκῶς εἰς τοῦτο διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς παρατηρήσεως.

2) Ἐκτὸς τῆς ψυχολογικῆς ἱκανότητος καὶ τῆς δεξιότητος ἐν γένει, μετὰ τὰς ὁποίας πρέπει φύσει νὰ εἶνε πεπροικισμένος, πρέπει νὰ εἶναι ἐφοδιασμένος μετὰ ποικίλας γνώσεις ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ ψυχολογικὰς, ἰδίᾳ δὲ θεολογικὰς, νὰ ἀνανεῶνῃ δὲ ταύτας καὶ νὰ πλουτίσῃ διὰ τῆς μελέτης.

3) Πρέπει προσέτι νὰ εἶναι πεπροικισμένος μετὰ πᾶσαν ἀρετὴν, ἰδίᾳ ὁμῶς μετὰ προαίτητα, μετὰ ἐπιείκειαν, μετὰ στοργὴν καὶ ἰδιαιτάτα μετὰ τὴν ἀρετὴν τῆς ἐχεμυθείας.

4) Τὰ προσόντα ταῦτα πρέπει νὰ καθιστᾷ αἰσθητὰ ἐκ παρουσίας καὶ τελείως φυσικῶς εἰς τοὺς ἐρχομένους εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ βεβιασμένως ἢ μετ' ἐπιεικτικιάσεως, οὕτως ὥστε νὰ παρήκωσι πραγματικὴν καὶ μόνιμον ἐπίδρασιν εἰς αὐτούς.

5) Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναμένη παθητικῶς τοὺς χριστιανούς ἵνα προσέλθωσι εἰς αὐτὸν πρὸς ἐξομολόγησιν, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ παρασκευάζῃ αὐτούς εἰς τοῦτο καὶ διὰ διαφόρων τρόπων νὰ τοὺς ἐλκύῃ.

6) Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως πρέπει νὰ εἶναι ἀκριβὴς καὶ τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς.

Καὶ τυπικῶς μὲν, εἴτε πολλοὺς πρόκειται νὰ ἐξομολογήσῃ, εἴτε ἕνα καὶ μόνον χριστιανόν, νὰ ἀρχηται τοῦ μυστηρίου διὰ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ «εὐλογητὸς ὁ Θεός» καὶ νὰ παρατοῖ αὐτὸ δι' ἀπολύσεως, παρεμβάλλον ἀναλόγως τοῦ χρόνου καὶ τῶν λοιπῶν συνθηκῶν καὶ ἐποικοδομητικῶς τινὰς ψαλλοῦς ἢ ἄλλους ὕμνους.

Οὐσιαστικῶς δὲ νὰ ἐπιδεικνύῃ προαίτητα καὶ στοργὴν πρὸς τὸν ἐξομολογούμενον ἁμαρτωλόν, νὰ ἐμπνέῃ

εις αὐτὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην περὶ τῆς ἐχευ-
θίας καὶ νὰ ἐπιφέρει εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τελείαν
ἐσωτερικὴν ἀνακαινίσιν καὶ μεταβολήν.

Ἐὰν παρασιτῆ ἀνάγκη νὰ ἐπιβάλῃ ἐπιτίμιον, νὰ
πράττῃ τοῦτο μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν ὅτι δὲν ἔχει χα-
ρακτῆρα ἱκανοποιητικὸν ἀπέναντι τῆς θείας δικαιο-
σύνης, ἀλλὰ μόνον παιδαγωγικόν, προωρισμένον νὰ
γυμνάσῃ πνευματικῶς τὸν ἐξομολογούμενον, ἵνα πα-
ραμείνῃ σταθερῶς ἐν τῇ νέᾳ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς.

Τὸ εἶδος τῶν ἐπιτιμίων ποικίλλει ἀναλόγως τῆς
ὕψους, τῆς πνευματικῆς καταστάσεως καὶ τῶν λοιπῶν
προσωπικῶν συνθηκῶν τοῦ ἐξομολογουμένου.

Ἡ ἄφρασις τῶν ἁμαρτιῶν εἶνε ἀσχετος πρὸς τὸ
ἐπιτίμιον καὶ παρέχεται ἄμεσως μετὰ τὴν μετάνοιαν
καὶ τὴν ἐξαγόρευσιν.

7) Οὐδέποτε ὁ πνευματικὸς πρέπει νὰ ἀναγνώσῃ
τὴν συγχορηγικὴν εὐχὴν χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἐξομολό-
γησις.

8) Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ πνευματικοῦ πρέπει νὰ γί-
νονται μετὰ πολλῆς δεξιότητος, ἀλλὰ καὶ περισκέ-
ψεως καὶ προσοχῆς, οὕτως ὥστε, χωρὶς νὰ ἐμβάλλω-
σιν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἐξομολογουμένου τὴν ὑπό-
νοιαν τῆς περιουσίας νὰ ἀποσπῶσιν ἀπλῶς παρ'
αὐτοῦ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἡμαρτημένων.

9) Ὁ πνευματικὸς τὴν ἐξομολόγησιν κατ' ἀρχὴν
πρέπει νὰ τελῇ ἐν τῷ ναῷ ἢ ἐν εἰδικαῖς ἐξομολογη-
τηρίοις, δὲν κωλύεται ὁμως νὰ τελῆσθαι αὐτὴν καὶ ἀλ-
λαχοῦ ἐὰν παρασιτῆ ἀνάγκη.

10) Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς ἐξομολογήσεως,
πᾶς χρόνος εἶνε κατάλληλος, ἀλλὰ χάριν τῆς τάξεως
πρέπει νὰ ἀποφύγῃ αὐτὴν (ὁ πνευμ.) κατὰ τὰς τε-
λευταίας τρεῖς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

11) Οὐδένα μὴ ὀρθόδοξον δύναται νὰ δέχεται ὁ
πνευμ. εἰς ἐξομολόγησιν, εἰμὴ μόνον διὰ καροχὴν
συμβουλῶν.

12) Ἡ ἐξομολόγησις πρέπει νὰ γίνηται δωρεάν.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Μετὰ τὴν βαδυλῶνειον αἰχμαλωσίαν, ἕνεκα τῶν
νέων συνθηκῶν τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ
τῶν Ἰουδαίων βίου ὡς καὶ τῆς ἐνισχυθείσης τάξεως
πρὸς ἕσον τὸ δυνατόν αὐστηροτέραν τήρησιν τοῦ
Νόμου, ὁ θεσμὸς τοῦ δικαστηρίου παρὰ τοῖς Ἰσραη-
λίταις ἀνεπτύχθη ἐπὶ δόξασιν αὐρυτέρων. Τοῦτο δὲ
κατέστη δυνατόν, διότι οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἕλληνες
κυβερνῆται τῆς χώρας τῶν δὲ παρενέβαλον ὡς πρὸς
τοῦτο κωλύματα. Ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην
ἀνάγεται ἡ σύστασις τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποιον ὁ
Ἰώσηπος ἀποκαλεῖ «Βουλὴν» καὶ «Βουλευτήριον».

Δὲν ὑπάρχουν πληροφορίαι ἐπιβεβαιῶσαι ἀκριβῶς τὴν
χρονολογίαν τῆς ἱδρύσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Συνεδρίου·
λαμβάνομένης ἕως ὑπ' ὄψιν τῆς ἑλληνικῆς
ὀνομασίας τοῦ ἱδρύματος («Συνέδριον», ἑβρ. «συν-
χεδρίν» καὶ «συνχεδρίν», ἐκ τοῦ «σύνεδρος»), πι-
θανόν φαίνεται, ὅτι εἰσῆχθη μᾶλλον κατὰ τὴν ἐπο-

χὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας.
Ὅβιω δ' ἀπακαλεῖτο συνάθροισις προσώπων διακα-
κριμένων διὰ τὴν ἰδιαιτέραν των παρὰ τῷ λαῷ ὑπό-
ληψιν καὶ τὴν ἐξ ἀρχιερατικοῦ γένους καταγωγὴν,
καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν δὲ σιδαμίων («πρεσβύτεροι») καὶ
ἐξεχόντων ἐπὶ τῇ μωρφῷ («γραμματεῖς») καὶ
τῇ τελειοτέρᾳ γνώσει τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης.

Τὸ Συνέδριον ἦτο δύο εἰδῶν: μέγα καὶ μικρὸν.
Καὶ τὸ μὲν μέγα ἀποτελεῖτο ἐξ 71 προσώπων, τὸ
δὲ μικρὸν ἐξ 23. Τὸ μέγα Συνέδριον ἤδρευεν ἐν
Ἱερουσαλὴμ καὶ συνεδρίαζεν ἐν τῇ αἰθούρᾳ Καζίτι,
ἐκτισμένη ἐκ λίθων λαξευτῶν. Ἐπίστα διηγεῖτο εἰς
τρεῖς μέρη, ὧν ἕκαστον ἀποτελεῖτο ἐξ 23 καὶ συνε-
δρίαζεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Πρόεδρος τοῦ μεγάλου
Συνεδρίου ἦτο συνήθως ὁ ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ τοιοῦτητις
του, καὶ αὐτος ἀρχιερατικοῦ γένους. Τὸ μικρὸν συνε-
δριον ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἐν οἰκίδησιν πέλοι, ἢς οἱ
κάτοικοι δὲν ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν 120. Ἐκ τῶν 23
μαλῶν τοῦ ἐσήμεριον ἴδια οἱ τρεῖς πρεσβύτεροι πάν-
των. Ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας περιορίσθησαν
τὰ δικαιώματα τοῦ Συνεδρίου εἰς μόνας τὰς θρησκευ-
τικὰς ὑποθέσεις, διότι διὰ τὰς πολιτικὰς ἢ Ῥωμαϊκῆς
κυβέρνησις ὄριζαν ἰδίους δικαστὰς.

Οἱ Ἑβραῖοι δικασταὶ γινώσκοντες δικαίον εἶχον τὸν
μοσαϊκὸν νόμον κυρίως ἢ πρὸς αὐτὸν συμμόρφως
ἐπεδίδετο καὶ ὑπὸ τῶν μοσαϊκῶν διατάξεων, καὶ
ὑπὸ τῶν διαταγῶν τῶν αἰουθῶν βασιλέων καὶ ὑπὸ
τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ. Μετὰ τὴν βαδυλῶνειον
αἰχμαλωσίαν πρὸς τῷ γραπτῷ νόμῳ ἀναρῶν καὶ ὁ
ἄγραφος, ὁ προφορικὸς νόμος κατὰ τὸ πλεῖστον
περιληφθεὶς εἰς τὴν Μισνά. Πρὸς τὸ δικαίον τοῦ
ἑβραϊκοῦ λαοῦ τοῦτο συνεμφοροῦντο καὶ οἱ μὴ ἑβραϊ-
κῆς προελεύσεως δικασταί. Ἐπαίδη δὲ τὸ δικαίον,
οὐ ἐφαρμοσται καὶ ὑπερασπιεῖται ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι δι-
κασταί, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ εἶχε θεῖον τὴν
προστασίαν, ἢ ἐπιβλήσει τῆς κατὰ τὸ δικαίον τοῦτο
ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐπίκλησις
τῆς δίκης τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο αὐτοὶ αὐτοὶ οἱ δικασ-
ταὶ ἀνεκαλεῖντο «θεοί». Ὁ νόμος ἐπέδεδεκεν εἰς
τοὺς δικαστὰς δικαιοσύνην, ἀπροσωποληψίαν καὶ
ἀφιλοκέρδειαν. Δυστυχῶς, συχνάκις οἱ δικασταὶ δὲν
ἐδικαίουν τὴν ὀφθαλμὴν των ἀποσταλῆν, διότι τερπον
τὸν νόμον καὶ ἐκρίνον μισολητικῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ἠλέγ-
χοντο ὑπὸ δικαίων ἀδερῶν. «Ἔως πόθεν — ἐρωτᾷ ὁ
ψαλμοῦδης — κρίνεις ἐδικαίαν καὶ πόθεν περ ἀμαρτω-
λῶν λαμβάνετε;» «Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ — κατὰ
τὸν προφήτην Ἠσαΐαν — ἀπαθεῖσαι, κοινωνοὶ κλε-
πτῶν, ἀγαπῶντες δόξα, διώκοντες ἀνταπόδομα». «Ὅδοι ὄμην — ἐπαλάμειζε καὶ ὁ Κύριος — Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαῖοι, ὑπεκρίθητε, ὅτι ἀπεδικατοῦτε τὸ
ἠδύοσμον καὶ τὸ ἀνηθὸν καὶ τὸ κύνειον, καὶ ἀφή-
κατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον
καὶ τὴν πίστιν!»

Ταύτης τῆς ἀδικίας τῶν Ἑβραίων δικαστῶν ὄφισθη

ἐκδήλωσις ὑπῆρξεν ἢ εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον καταδικη τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.

— « Ἴδε νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ· τί ἡμῖν δοκεῖ; » — ἠρώτησε τοὺς συνέδρους τοῦ μεγάλου Συνεδρίου ὁ πρόεδρος τοῦ ἀρχιερέως.

Καὶ οἱ δικασταὶ ἀπήντησαν :

— « Ἐνοχος θανάτου ἐστί ! »

Μετὰ τὴν ἀδικὸν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου, ἀφοῦ ἐγένευσαν καὶ ἐκολάφισαν τὸν Κύριον, « δέσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίφ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι » διὰ νὰ κυρώσῃ τὴν εἰς θάνατον καταδικαστικὴν αὐτοῦ.

Ἡ ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Ἡ σταύρωσις, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη ποινῶν, ἀναφερόμενα ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ, ἦσαν ξενικῆς προελεύσεως διὰ τοὺς Ἑβραίους. Αὕτη ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Πέρσαις, ἰδίᾳ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις, οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς τὴν σκληροτέραν καὶ ἀτιμοτέραν τῶν ποινῶν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν ἐφήρμοζον κυρίως ἐπὶ τῶν δούλων, τῶν κακούργων καὶ τῶν ἀνατροπέων τῆς καθεστηκυίας τάξεως. Ἡ ποινὴ αὕτη συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ καταδίκου κατὰ τὰ ἄκρα προσηλωτο ἢ προσεδένετο ἐπὶ ξυλλίνου σταυροῦ. Ὁ σταυρὸς οὗτος κατασκευάζετο συνήθως ἐκ δύο δοκῶν εἴτε ἐγκαρσίως συνδυσζομένων, ὡς τὸ γράμμα Χ, ὅποτε ἐπήγγυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὰ δύο κάτω κέρατα (crux decurtata), εἴτε δι' ἐπιθέσεως τῆς μιᾶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ἐτέρας κατὰ τὸ γράμμα Τ, στερεωμένους οὕτω εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἐλευθέρου ἄκρου (crux capitata). Ἐν τῷ μέσῳ τῆς καθέτου δοκοῦ τοῦ σχήματος τούτου, εἴθις ἀπέληγε τὸ κύριον σῶμα τοῦ ἐσταυρωμένου, προσηλωτο ἴδιος σφήν ὀνομαζόμενος « πῆγμα » καὶ χρησιμεύων ὡς κάθισμα διὰ τὸν ἐσταυρωμένον (sedile). Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς καθέτου δοκοῦ προσηλωτο πινακίς λευκῆ, « λεύκωμα » καλουμένη (album), ἐφ' ἧς ἐγράφετο ἡ αἰτία τῆς ποινῆς (eclogium, titulus). Ὁ εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον καταδικασθεὶς ἔφερε συνήθως αὐτὸς τὸν σταυρὸν εἰς τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως, προπορευομένου στρατιώτου φέροντος τὸ « λεύκωμα », ἐφ' οὗ ἢ « αἰτία » τοῦ καταδίκου ἦτο γεγραμμένη, ἦν καὶ σταντερεῖα τῇ φωνῇ ἐξεφώνει κατὰ τὰ αἰματώδη πρὸς γῶσιν τοῦ λαοῦ. Τὸ λεύκωμα τοῦτο εἴποτε ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ὁ κατάδικος. Μερὸν πρὸ τῆς σταυρώσεως οὗτος ἐμαστιγοῦτο.

Ἡ σταύρωσις ἐτελεῖτο συνήθως ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἀπόπτῳ, καὶ ἐνίοτε παρὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς. Ὅταν ὁ κατάδικος, τῇ συνοδείᾳ στρατιωτῶν, ἔφθανεν εἰς τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως, ἐξέδουσαν αὐτὸν τῶν ἐνδυμάτων του, ἅπανα διεμοιράζοντο οἱ στρατιῶται, εἴτα δὲ ἐστερέουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν σταυρὸν κάθετον, κατόπιν δ' ἀνυψοῦντες ἐπ' αὐτοῦ τὸν κατάδικον προσήλουν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὰ

τρία κέρατα τοῦ σταυροῦ, τὸ σῶμα ἐνίοτε προσδένοντες στερεῶς ἐπ' αὐτοῦ διὰ σχοινίων. Πρὸς καταπράνωσιν δὲ τῆς ἐξόστητος τῶν πόνων ἐδίετο ἐνίοτε εἰς τὸν ἐσταυρωμένον εἰδικὸν τι ποτὸν μεμιγμένον με σμύρναν, τὸ ἔποτον ἠμβλυεν ὀλίγον τὴν αἰσθησιν.

Οἱ ἐσταυρωμένοι ἀπέθνησκον θραδὸν θάνατον, ἐπερχόμενον ἐνίοτε καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς ἐν μέσῳ φρικτῶν βασάνων. Πρὸς ἐπίσπευσιν τοῦ θανάτου ἐθεοῦσαν τὰ σκέλη των, ἢ ἐκέντων τὴν πλευρὰν των. Τὰ σώματά των μετὰ θάνατον ἐστεροῦντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλαιστον, τῆς ταφῆς, παραμένοντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θραδὶ τῶν σαρκῶδρων ὀρνέμων καὶ λεῖα τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν. Ὅσάκις ἕως ὑπῆρχον συγγενεῖς ἢ φίλοι τοῦ σταυρωθέντος, μετὰ αἰτησιν πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐλάμβανον τὸ σῶμά του καὶ ἐθαπτον αὐτό. Τοιαύτην μέριμναν ἰδίως ἐπεδείκνυον οἱ Ἰουδαῖοι, διότι ἐδίδον ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ταφὴν τοῦ νεκροῦ των. Κατὰ τὸν Ἰωσήφον, οἱ Ἰουδαῖοι « τοσαύτην περὶ τῆς ταφῆς πρόνοιαν ἐποιοῦντο, ὥστε καὶ τοὺς ἐκ καταδίκης ἀνασταυρωμένους πρὸ θύοντος ἡλίου καθελεῖν καὶ θάπτειν ». Τοιαύτη δ' ἀκριβῶς πρόνοια ἐπεδείχθη καὶ κατὰ τὸν σταυρικὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θάνατον.

Ἡ ΕΙΚὼΝ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

« Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, ὁσῶν οσαυτοῦ· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατέβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ». Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ φαρισαίων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστί, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ· πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ρωτάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γὰρ ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ὀνειδίξον αὐτόν.

Ἐκαστος ἄνθρωπος, ἀνὴρ, γυνή ἢ παιδίον πρέπει νὰ μελετᾷ αὐτὴν τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἀμάθεια τοῦ δαυλῶ, ὁ ἔποτος ἀπήτησε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Βαβαβῶ, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἀπολύσῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ πάλιν τὸν Χριστόν· ἢ ἀναδὸς εἰς τὸν ἔξω τῆς Ἱερουσαλήμ λόφον, ὅστις ἐκαλεῖτο Πολυγοθᾶς αἰ πτωχαὶ γυναῖκες, αἱ συνάζουσαι χρήματα διὰ ν' ἀγοράσῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν κατάδικον ἀνακουφιστικὸν εἰς τοὺς πόνους του ποτόν· καὶ ἡ συγκινητικὴ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ θίγοντος διὰ τῶν χειλέων τὴν στεφάνην τοῦ ποτηρίου καὶ ἀρνούμενου νὰ πῆ διὰ νὰ μὴ μειώσῃ τὴν θλίψιν καὶ τὴν φρικτὴν ὁδόν, τὴν ὅποιαν ἐκὼν ἀναλαβὼν ἐδοκίμαζε χάριν τῶν ἄλλων· ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν λεπτομερεῖας ἀνατριχαστικῶς ἐνός πρωτοφάνους εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος δράματος.

Ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει εἰκὼν

ἐφάμιλλος πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Γολγοθᾶ: ἰδοὺ ἡ πάσχουσα καὶ ἠδολακωμένη μορφή τοῦ «πάσχοντος», ὁ ὁποῖος ἦτο προωρισμένος νὰ μεταβάλλῃ τὸν κόσμον· παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ παρατηρήσατε τοὺς ρωμαίους στρατιώτας παίζοντας λαχνούς διὰ τὰ εὐτελεῖα τοῦ ἐνδύματα· ρίψατε δῆγμα εἰς τὸν ὄχλον τὸν καταδοῶντα· οἱ ἑκατέρωθεν του λησται τὸν οὐκ εὐδίζου, διότι δὲν ἔδλεπον τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπιζόμενον θαῦμα· καὶ αἱ πισταὶ εἰς αὐτὸν γυναῖκες μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ μέσον υπομονητικῶς ἀναμένον νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος διὰ ἀναλάβουν τὸ σῶμά του.

Πολλὰς θαυμασίας ἠρωτισμοῦ σκηναὶ ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ ἱκανὰς αὐτοθυσίας ἀνθρώπων δεχομένων νὰ θυσιάσων ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Οὐδὲν ὅμως συγκρίνεται πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην εἰκόνα τῆς σταυρώσεως καὶ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ συγχωρεῖ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τοὺς ἐχθρούς του: «ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδαςί τί ποιοῦσι».

Ἐάν τις δὲν μελετήσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωῆς του, οὐδεμία ἄλλη μελέτη δι' αὐτὸν ἀξίζει. Ὅπως καὶ οὐδὲν ἄλλο αἶσθημα ἀξίζει διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐάν δὲν ἔχῃ πρὸ παντὸς θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Ἀνυπαριστάτε συχνὰ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ. Ἡ διδασκαλία τῆς εἶνε ἀνεξάντλητος εἰς ὕψος, εἰς βάθος, εἰς πλάτος. Πηλοιάζεστε νοερώς πρὸς τὸν σταυρόν· οὐδέποτε ἀνακουφιστικώτερα παραμυθία θὰ δροσίωσῃ τὴν ψυχὴν σας καὶ οὐδεμία ἄλλη φιλοσοφία θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ ὅσα σᾶς ἐξηγεῖ ἢ ἐπὶ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ σκέψις...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Εἶνε ὁ ἐπὶ τῆ ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν χαιρετισμὸς τῶν χριστιανῶν. Ἄντηχεῖ ἤδη ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ ἀντηχῇ εἰς τὰς ἀνθρωπίνιας γενεὰς εἰς αἰῶνας αἰώνων. Διὰ τοῦ χαιρετισμοῦ τούτου ἐκφράζεται ἀκράδαντος ἡ πεποιθήσις εἰς τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν μετέδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Χριστιανικὴν οἱ μαθηταὶ του, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐκπνευστικῶς ἐνεφάνισθη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν. Τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως ὑπῆρξε τὸ κέντρον τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, καὶ τὸ εὐαγγέλιον τῆς νέας θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ ἦτο πρὸ παντὸς καὶ κυρίως εὐαγγέλιον τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄνευ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ Χριστιανισμὸς πίπτει, εἶνε θρησκεία κενή, ἄνευ περιεχομένου. «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται—λέγει ὁ ἀπίστωλος Παῦλος—κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν»· ἐπὶ πλέον δὲ—ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς—«ἐδρισκόμεθα καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρ-

τυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρε...»

Διὰ ταύτην ἀκριβῶς τὴν θεμελιώδη σημασίαν, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, ὁ ὀρθολογισμὸς πάντα λίθον ἐκίνησε διὰ νὰ ἀποδείξῃ αὐτὴν ἀνὸπαρκτον καὶ μὴ γενομένην. Σωρεῖται παντοσεδῶν ὑποθέσεων ἐπενοήθησαν καὶ κατασκευάσθησαν διὰ νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς κατὰ τρόπον φυσικόν, ἀλλὰ πρῶτον μὲν τὸ γεγονός ὅτι αἱ ὑποθέσεις αὗται τῶν ὀρθολογιστῶν συγκρούονται πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀλληλεναντιοῦνται, δεῦτερον δὲ ἡ καὶ μέχρι σήμερον εἶτι συνεχιζομένη ἀγωνιώδης προσπάθεια νὰ ἀναριθμῆ τὰ γεγονότα τῆς ἀναστάσεως, μαρτυροῦν, ὅτι ματαίως τόσος καταδλήθη πρὸς τοῦτο κόπος. Διότι οὐδὲν ἱστορικὸν γεγονός εἶνε διὰ τῶν καὶ τοσοῦτων μαρτυριῶν καταχωρωμένον, ὅσον τὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ γεγονός.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ χριστιανικὴ συνείδησις ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, παρ' ὅλας τὰς κατ' αὐτῆς προσβολὰς. Οὐδέποτε ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἐξεδηλώθη στεροτέρα πεποιθήσις εἰς γεγονός, οὐδὲ ἐμαρτυρήθη ἀλήθεια μὲ περισσοτέραν εὐστάθειαν. «Οὐ δύναμεθα ἡμεῖς ἃ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν», ἐδῶν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης εὐθαρσῶς διαμαρτυρούμενοι πρὸς τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸ περὶ ἀναστάσεως Χριστοῦ κήρυγμά των. Κατὰ τῆς πίστεως ταύτης οὔτε βασανιστήρια ἰσχύσαν, οὔτε θάνατοι. Ταῦτα ἀπεδείχθησαν παύγια διὰ τὴν ὑψίστην τῶν ἀληθειῶν, ὡς ἐπρὸ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ ὀγκόλιθος ἀπεδείχθη καὶ πύλου ἐλαφρότερος κατὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσίν του.

—Χριστὸς ἀνέστη! Ὁ ἀντηχῇ διὰ τῶν χριστιανικῶν γενεῶν ὁ χαιρετισμὸς τῆς χαρᾶς.

—Ἀληθῶς ἀνέστη! θὰ ἀπαντᾷ ἡ χριστιανικὴ συνείδησις διὰ τῶν αἰώνων...

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

1

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

19 Ἀπριλίου

«Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐρανοῦμεν ἐν αὐτῇ». (Ψάλμ. 117, 24).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Ἀπὸ τοῦ βῆθους τῶν αἰώνων σιγῶν ἐκ χαρᾶς ὁ Πρωφῆτὰς ἀπέβλεψε πρὸς τὴν εὐσημιον ταύτην ἡμέραν. Ἰδοὺ θυμὸς οἱ λόγοι του ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὅσα ἑκατομμυρίων πιστῶν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην. Ποῖα, τῷ ὄντι, ἡμέρα ἢ νύξ ὑπάρχει μεγαλειότερας εὐφροσύνης ἀφορμῆ καὶ ὑπόθεσις; Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ κατ' ἐσχῆν θαῦμα χαρᾶς. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστόν Β'. Ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Θαῦμα χαρᾶς ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστόν.

1.—Ποῦ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ; οἱ σταυρωταί, οἱ ὄντιναι τοῦ; εἰς τί ἰσχυοῦσιν αἱ προφυλάξεις τῶν; *Ω! ταπεινώσεις!

2.—'Αντὶ θανάτου αὐτοῦ, ἰσοῦ αὐτὸς ζῶν!

3.—Δὲν ἔχομεν πλέον Χριστὸν ἐξευτελιζόμενον· δὲν βλέπομεν αὐτὸν ἐν πόνῳ καὶ θλίψει καὶ ὀδύνῃ. Ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς, νικητὴς τοῦ θανάτου, πλήρης χαρᾶς κἀθήται ἐκ δεξιῶν τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένος.

4.—Κατόπιν τόσων πικριῶν διὰ τοὺς φόβους καὶ αὐτῶν τῶν μαθητῶν τοῦ, ἰσοῦ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, χαροποιοῦν καὶ ἐνισχύον αὐτοὺς εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσίωσιν. Πόσης τοῦτο διὰ τὸν Χριστὸν χαρᾶς ἀφορμὴ;

—'Ὡ Κύριε· εἶθε ἡ Ἀνάστασις σου μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν παθῶν σου νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς παρηγορίας πηγὴ, πηγὴ θάρρους ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, τῇ πλήρῃ ἀντιξροσότητων καὶ μεταπτώσεων...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.— Θαῦμα γαρᾶς ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ.

1.—'Ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ βλέπομεν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀναστάσεως εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀνεστῆθη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώβου, ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἐν Ναΐν, ὁ Λάζαρος ἐν Βηθανίᾳ, ἀλλὰ μήπως δὲν ἀπέθανον καὶ πάλιν; Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε πηγὴ ζωῆς αἰωνίου. Εἶναι τοῦτο δι' ἡμᾶς μικρᾶς χαρᾶς ὑπόθεσις;

2.—Πειθόμεθα ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀντοχυρὸς πρὸ τῆς δυνάμεως, τῆς σοφίας, τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εορτασμὸς τῆς νεκρώσεως τοῦ θανάτου; Διατί ἡ λύπη, ἡ μετ' ἀπογνώσεως, ὅταν εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐν Χριστῷ ἀποθνήσκοντες μεταβιβάζομεθα εἰς ζωὴν αἰώνιον;

3.—'Απόδειξις ὅτι καὶ ἡμᾶς θὰ ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν. Ἡ πίστις ἡμῶν θὰ ἦτο ματαία, ἂν ἡ ἐλπίς αὐτὴ δὲν ἦτο βεβαία. «Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (Α' Θεσσ. 4, 14). Ὡστε ἡ ἀνάστασις εἶναι ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ εὐρεθῇ ποτε τὸ ἀπολεσθὲν ἐδῶ δίκαιον· θὰ θριαμβεύσῃ ἡ καταδικασθεῖσα ἀρετὴ, ἡ σκοτισθεῖσα ἀλήθεια· θὰ τιμωρηθῇ ἡ κακία· θὰ γείνη συνάντησις προσώτων προσφιλῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.— Ἄς λυσσῶσιν ἀκόμη τοῦ Χριστοῦ οἱ ἐχθροί. Ἄς πολεμῶσιν τὴν θεῖαν διδασκαλίαν τοῦ, ὡς ἀδιαφορῶσιν ἄλλοι πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ. Ἐάν αὐτὸς ὁ θάνατος, ἐάν αὐτὸς ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθησαν, θὰ θριαμβεύσῃ ποτε τῆς κακίας καὶ τοῦ σκότους τὰ ὄργανα; Ἀδελφοί! Ἄς εἶναι καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ σκάνδαλον διὰ πολλοὺς, καθὼς εἶναι καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Δι' ἡμᾶς εἶναι ἡμερᾶ χαρᾶς, ἡμέρα ἐλπίδων, ἡμέρα τῆς δόξης τοῦ Σωτῆρος μας· αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

2

Ἡ Εἰρήνη

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ—26 Ἀπριλίου.

«Ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰωάν. 20, 19).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Κατόπιν «ἐνόος» αἰματηροτάτου πολέμου, κατόπιν τοσοῦτων ἀκαταστασιῶν καὶ δυστυχιῶν ὡς

ἐξαπολύει ἐν μέσῳ ἡμῶν ἡ διχόνοια καὶ ἡ εἰς καὶ τὰ πάθη δὲν θὰ ἦτο περιττόν νὰ λεχθῇ τῆς εἰρήνης ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότης. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιμόνωσ καὶ κατ' ἐπανάληψιν συνιστῶν εἰρήνην εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εἰς τὸν κόσμον καθιστῶ αὐτὸν ἀπαραίτητον τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ γνώρισμα. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.— Α'. Ὅποια τις ἡ ἀληθὴς εἰρήνη. Β'. Τὸ ὑπέροχον τῆς εἰρήνης ταύτης. Γ' Κτῆσις καὶ διατήρησις αὐτῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.— Ὅποια τις ἡ ἀληθὴς εἰρήνη.

1.—Δὲν ἐγκεῖται ἐν τῇ κτήσει καὶ ἀπολαύσει πληθῶς ἐγκοσμίων ἀγαθῶν. Πόσας ταῦτα μερῖνας, φόβους καὶ κινδύνους δημιουργοῦσιν; ὅπου ὁ θησαυρὸς ἡμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ἡμῶν.

2.—Δὲν ἐγκεῖται ἐν τῇ ὑπολήψει καὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ τῷ θαυμασμῷ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἡμᾶς. Αἰσθήματα εὐμετάβολα! Καὶ πόσον ἐπιδέξει αὐτῶν θηρευταὶ ἐπιτυγχάνουσιν αὐτὰ εὐκόλως; Ἄλλ' εἰρήνη ἀτακτῆς εἶναι ἐπὶ βάσεως τοιαύτης..

3.—Εἰρήνη δὲν σημαίνει ἀπαλλαγὴν συμφορῶν καὶ παθημάτων· δὲν σημαίνει ἀσκεῖν βίον ἐν ἄδρασει, ἀνοχῇ, ἐνόχῳ πλειστάκις, καὶ σκληρύνει τινὶ συνειδήσεως.

4.—Εἰρήνη εἶναι: πλήρης ὑποταγὴ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ: Τὸ σῶμα νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὴν ψυχὴν, αὕτη δὲ εἰς τὸν Θεόν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.— Τὸ ὑπέροχον τῆς εἰρήνης ταύτης.

1.—Γεννῶ ἐν ἡμῖν ἡρεμίαν ψυχῆς.

2.—Καθιστῶ εὐαρέστους εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀφοσιωμένους.

3.—Ἐμπνέει αἰσθήματα φιλαδελφίας, φιλανθρωπίας..

4.—Προάγει οἰκογένειαν, κοινωνίαν, τοὺς λαοὺς.

5.—Τὴν Ἐκκλησίαν, ἰδίᾳ διατηρεῖ ἐν τῷ προορισμῷ τῆς.

—Εὐθύνῃ βαρεῖα εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν λαῶν, πολιτικούς καὶ Ἐκκλησιαστικούς, θυσιάζοντας τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς βωμοὺς τοῦ συμφέροντος τῆς φιλοδοξίας, τοῦ μίσους, τῶν ἐπιθυμιῶν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.—Κτῆσις καὶ διατήρησις αὐτῆς.

1.—Πρῶτον καὶ κυρίως: ζητεῖν αὐτὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

2.—Ἐπιμελῶς ἀποφεύγειν πᾶσαν ἁμαρτίαν.

3.—Φιλοτίμως τηρεῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ μελετᾶν..

4.—Σέβασθαι τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων.

5.—'Αναγνωρίζειν καὶ ἐκτελεῖν εὐλαβικῶς τὰ καθήκοντα ἡμῶν, τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τοὺς ἄλλους.

6.—Μὴ φθονεῖν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων..

7.—Νὰ μὴ εἴμεθα εὐαίσθητοι εἰς τὸ τί σκέπτονται καὶ τί λέγουσιν οἱ ἄλλοι περὶ ἡμῶν. Ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα ἀνθρώποι τοῦ καθήκοντος. Τί λέγει περὶ ἡμῶν ὁ Θεός;

8.—Νὰ μὴ ἀναμηνύῃ ἡμᾶς τὸ καθήκον..

9.—Ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἐάν ἡ ἀπογοήτευσ ἐξώθησε πολλὰκις πολλοὺς εἰς τὴν αὐτοκτονίαν· ἂν ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία διαταράχῃ καὶ διελύθῃ πολλὰκις· ἂν τὸ εἶδη σπαράσσονται συχνάκις καὶ ἀνοίγουν ποταμοὺς εἰμάτων, τί λέγω; ἂν αὕτη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι σήμερον εἰς πτώσιν δεινήν, ποῦ ἄλλαχθ' ὀφείλεται τοῦτο, εἰμὴ εἰς τὸ ὅτι εἶναι μακρὰν ἡμῶν τῆς εἰρήνης τὸ πνεῦμα; Τῆς εἰρήνης ὄχι τῶν ὑπολογισμῶν ἐκ τοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Ὡ Ὑψιστε Θεὲ τῆς εἰρήνης καὶ Πάτερ οἰκτιρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε..

E. I. K.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΔΕΡΒΟΣ

Μικρόν πρό τοῦ πέρατος τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀκαθίστου τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς ὁ κατ' αὐτὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς παρών, ἀναγνοὺς δὲ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ ὁρθρου γηραιὸς Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Γεώργιος Δέρβος, αἰσθανθεὶς μικρὰν τινα δυσφορίαν καὶ ἀπελθὼν, μόλις ὡς ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον περιστοιχισμένος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Γεώργιος Δέρβος, γεννηθεὶς τῷ 1854, τῆς γυμνασιακῆς μὲν παιδεύσεως ἔτυχεν, ὡς ἱεροπαίς, ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, τὴν πανεπιστημιακὴν δὲ μόρφωσιν ἔλαβεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου (1873—1877) καὶ εἶτα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου (1877—1880), διδάξας δὲ μετὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης ἐπάνοδον ἐν τοῖς Γυμνασίοις Ἀθηνῶν ὡς καθηγητῆς τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ 1885 διετέλεσε καθηγητῆς τακτικὸς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ἐν ἣ ἔδίδαξεν ἀνελλιπῶς ἐπὶ τεσσαρακονταεταίαν ὀλόκληρον μέχρι τῆς τελευτῆς του. Τῷ 1897 ἐκλεγείας τακτικὸς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν ἔδραν τῆς Χριστιανικῆς Γραμματολογίας ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ 1923, ὅτε ἀπεχώρησε κατὰ τὸν νόμον καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας.

Ὁ ἀείμνητος καθηγητῆς εἰργάσθη φιλοτιμῶς ὅση αὐτῷ δύναμις καὶ ἐν τῇ θεολογικῇ ἐπιστήμῃ καὶ ὑπὲρ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ, ὡς Πρύτανις, (1914) ὑπὲρ βελτιώσεως τῶν τοῦ Πανεπιστημίου πραγμάτων. Τὸ κυριώτερον τῶν συγγραμμάτων του ὑπῆρξεν ἡ τρίτος τομος «Χριστιανικὴ Γραμματολογία» του, περιλαμβάνουσα τοὺς τρεῖς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας (1903, 1904, 1910).

Ἄμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ Πανεπιστήμιον ἠργήσεν ἀναπετάσαν μεσίσιον τὴν σημαίαν του, ἡ δὲ Θεολογικὴ Σχολὴ συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἐν βαθεῖ θλίψει ἐψήφισεν ὅπως κατατεθῆ στέφανος ἐπὶ τῷ νεκρῷ, ἐκφρασθῶσι πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μακαριστοῦ συναδέλφου τὰ συλληπητήρια αὐτῆς καὶ συνοδύση τὴν ἐκφορὰν σύσσωμος. Τὸν νεκρόν, κηδευθέντα ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, προσεφώνησαν καταθέτοντες σταφάνους ὁ μὲν Πρύτανις ἀπὸ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ δὲ Κοσμητὼρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐκ προσώπου αὐτῆς, καὶ ὁ Διευθυντῆς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καθηγητῆς κ. Κ. Δυοβουνιώτης ἀπὸ μέρους αὐτῆς· ἐπικληδείους δ' εἶπον ὅ τε προστάς τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ὁ Καθηγητῆς κ. Α. Ἀλιβιζάτος ἐντολῇ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἦτις καὶ συνώδευσε τὴν τιμίαν τοῦ προσφιλοῦς συναδέλφου σορὸν μέχρι τοῦ τάφου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ

§§ Ἡ ἐκ τῆς ἀκριβείας τοῦ βίου, τῆς προσφυγικῆς καὶ τῆς ὀρφανικῆς δυστυχίας στενοχωρία τῶν ἐνδεῶν δέον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας νὰ κινήσῃ τὴν φιλανθρωπίαν εἰς ἔντονον δροῶσιν. Ἡ ἐπὶ τῷ Πάσχα χαρὰ δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὁ κλήρος μόνον τῶν εὐπόρων, οὐδὲ δύναται νὰ ἔχῃ τὸ χρώμα τῆς χαρᾶς οἰαδήποτε ἀντάρκειαν ἐν μέσῳ σκυθρωποῦ περιβάλλοντος. Ἄς ἀνακουφισθῆ λοιπὸν μὲ πάντα τρόπον καὶ ὑπὸ τῆς ὠργανωμένης καὶ ὑπὸ τῆς ἀνοργανώτου φιλανθρωπίας ἡ περὶ ἡμᾶς θλίψις κατὰ τὸ ἐνόν, διὰ νὰ δημιουργηθῆ ἀτμόσφαιρα φαίδροι ἐορτασμοῦ τῆς κατ' ἐξοχὴν «Δαμπρᾶς» πανηγύρεως τῶν πανηγύρεων.

§§ Ὡ: γνωστὸν ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὡκισεν ὅπως τὸ Πάσχα ἐορτάζεται τῇ Κυριακῇ τῇ μετὰ τὴν Πανσέληνον τὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν Ἰσημερίαν. Ἡ ἑαρινὴ Ἰσημερία συνετελέσθη ἐφέτος τῇ 21 Μαρτίου (ν. ἡμ), ἡ δὲ Πανσέληνος τῇ 9 Ἀπριλίου, ἦτοι τῇ παρελθ. Πέμπτη, ὥρα 5, 33' π.μ. Ἐπομένως κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ Πάσχα ἔδει νὰ ἐορτασθῆ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῇ παρελθ. Κυριακῇ. Ἄλλ' ἔνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ Πασχαλίου θὰ ἐορτασθῆ μετὰ μίαν ἐβδομάδα. Τὸ σφάλμα τοῦτο πολλάκις ἐπανελήφθη ἐν τῷ παρελθόντι καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνηται μέχρι τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου. Ἦδη ὁ καθηγητῆς κ. Αἰγινήτης, κατὰ παράκλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατήρτισε, συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Πασχάλιον κανόνα πεντηκονταετοῦς κύκλου, ὅστις, ἐὰν γένην δεκτὸς ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἶναι δὲ αὐταποδεικτικὸς καὶ προφανεστάτη ἡ ἀνάγκη τῆς διορθώσεως τοῦ σφάλματος τοῦ κρατοῦντος Πασχαλίου κανόμος.

§§ Ἡ ἀσχημία τῶν εἰς δημόσια μέρη τοιχοκολλησῶν ἀσέμνων εἰκόνων δὲν ἀποτελεῖ φαινόμενον μόνον ἑλληνικόν· εὐρείας διαστάσεις ἔλαβε καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ. Τὸ κῆμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν ἐπλατύνθη καὶ ἀνὰ τὰς χώρας, αἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τὰς ἀσὲ τοῦ πολέμου παντοίας συμφορᾶς. Μὲ τὴν διεφορὰν, ὅτι ἐν Ἑλβετίᾳ κάπως διεφόρων ἢ παρ' ἡμῶν ἀπέβλεψαν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Οἱ κάτοικοι δὴλα δὴ τῆς Ἑλβετίας, χώρας κατ' ἐξοχὴν φοιτωμένης ὑπὸ ξένων, φοβούμενοι μὴ οὗτοι ἐκλάβωσι τὴν πατρίδα των ὡς ἀπ' ἄερου εἰς ἄερον διαπεποτισμένην ἀπὸ τὸ κακὸν μόλυσμα τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, ἔσπευσαν, συνεργούτων καὶ τῶν πανεπιστη-

μιακῶν πρὸ πάντων κύκλων, νὰ διαμαρτυρηθῶσι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸ ἀτιμάζον τὴν χώραν τῶν θεάμα, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἀνέλαβεν ἀμέσως νὰ μελετήσῃ σοβαρῶς τὸ ζήτημα καὶ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ λάβῃ κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀσχημία, εἶπομεν, παρατηρεῖται καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ Ἑλλάς δὲ συγκεντρώνει πολλοὺς ξένους ἐπισκέπτας, καὶ δὴ τοὺς μᾶλλον ἐκασταχόθεν ἀνεπτυγμένους, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκομίζουσι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Ἑλλάς τοῦ καλοῦ μπεταβλήθη εἰς θέατρον τοῦ αἰσχροῦ.

§§ Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάλιν δι' ἰδίου ἐγγράφου ἐφωτῆ τὴν προσοχὴν τοῦ Εἰσαγγελέως. Ὁ τύπος ἐπεκρότησε τὴν ὑπόμνησιν ταύτην τοῦ Μακαριώτατου καὶ συζήτησις προὐκλήθη περὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπεδεικνύοντο τελεσφορώτερα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς φθοροποιᾶς ἐπὶ τῶν νέων καὶ τῶν νεογόνων ἐπιδράσεως τῶν ἀνηθικῶν ἐκδόσεων. Αἱ ἐκδόσεις αὗται εἶνε ἐξανθήματα γενικῆς καχεξίας τοῦ κοινωνικοῦ μεταπολεμικοῦ σώματος. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τονωθῇ ὁ ὅλος ὄργανισμὸς διὰ μέτρων γενικωτέρας ἠθοπλαστικῆς δραστηριότητος, ἐπαναλαμβάνομεν δ' ὅτι καὶ ἄλλοτε εἰσηγήθημεν, ὅτι πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν πολεμουμένων ἐκδόσεων πρέπει νὰ διδῶνται εἰς τὴν νεολαίαν ἄλλαι ἐκδόσεις ψυχαγωγικαί. Πάντως ὅμως καὶ ἡ Πολιτεία δικαιούται νὰ προφυλάξῃ τὸν εὐπλαστον μικρόκοσμον ἀπὸ τοῦ ἠθικῶν μόλυσμα καθ' ὅσον τρόπον λαμβάνει μέτρα κατὰ τῆς ἐλονοσίας καὶ ἄλλων μiasματικῶν νόσων.

§§ Κατὰ τὴν Ρώμῃ ἐναρξίαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ συμβουλίου τῆς «Προπαγάνδας πίστεως» ὁ Καρδινάλιος Van Rossum ἐτόνισεν, ὅτι κατὰ τὸ ἐνεστώδες ἔτος ἀνάγκη νὰ ἐνταθῇ ἡ δραστηριότης τῆς προπαγάνδας, πρὸς τοῦτο δ' ἐψηφίσθησαν 40 ἑκατομμύρια ἀντὶ τῶν πέρυσι ψηφισθέντων τριάκοντα καὶ τεσσαρῶν. Εἶνε ἀξιώπαινοι οἱ Κατόλικοι, διότι δὲν φειδονται κόπων καὶ δαπανῶν ὅπως διαδώσωσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς λαοὺς ἀγεύστους τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀγ' αὐτῆς ἀγαθῶν. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχουν καὶ οἱ ἱεραπόστολοι καὶ οἱ ἀποστολεῖς των: ὅτι, ἀγνοοῦντες τὰς κοιτίδας τῶν εἰδωλολατρῶν, προσορμίζονται κατὰ λάθος καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα φιλοτίμως ἐκδαπανῶσι δυνάμεις προωρισμένας διὰ καλλιέργειαν ἄλλων ἐδαφῶν. Λέγεται, ὅτι οἱ ἱεραπόστολοι οὗτοι ἐπίτηδες προτιμῶσι τὰ ἡμέτερα ἐδάφη, θέλοντες ν' ἀποφύγῃσι τὴν σκληραγωγίαν τῶν μακρυνῶν γυαξεδίδων καὶ δυσαρέστων περιπετειῶν μεταξὺ τῶν

ἀγρίων καὶ νὰ ἐπιτύχωσι δι' εὐτόλου ἐξαπατήσεως ἀνηλικῶν καὶ ἀμαθῶν ὅ, τι διὰ μόχθων θὰ ἐκέρδιζον ἀλλαχοῦ. Ἴσως ἐὰν ἐγνώριζε τὸ πρᾶγμα ἡ «Προπαγάνδα Πίστεως», προέβαινε εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ψηφισθέντος κολοσσαίου ποσοῦ τῶν δαπανῶν, ἐφ' ὅσον τὰ χρήματα ταῦτα ἐκδαπανῶνται εἰς ἀργμισθίας ἐλάχιστα ἀποφερούσας ad Dei gloriam ἐν χώρᾳ, ὅπου πολὺ ἀχάριστον ὑλικὸν παρέχουν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ οἱ ὁμόφυλοι τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενοῦ.

ΠΡΟΝΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον προέτεινε τὴν συγχώνευσιν τῆς Ἱερ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μετὰ τῆς τῶν Σισαίων, αἵτε μὴ ὑπάρχοντος προσωπικοῦ ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς συγκρότησιν Ἱερομεισομβουλίου, ἐζητήθη δὲ συνοδικῶς παρὰ τοῦ ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡ ἐκδοσις τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας, δι' ἐγγράφου αὐτοῦ προέτεινε, ὅπως διορισθῇ ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὁ ἱερωμόναχος Παλὺκαρπος Ἀνδρώνης, ἐζητήθη δὲ παρὰ τοῦ Ἱπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡ ἐκδοσις τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 30 Ὀκτωβρίου π. ἔτ., τὸ χωρίον Βελίτσαινα τοῦ τέως Δήμου Χαλκιδικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν, μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— Τὴν προπαραελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ ὥραν 4 μ.μ. ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Παύλου ἐγένετο ἡ πρώτη ἐμφάνις τῆς «Ἐνώσεως τῶν ἐνοριῶν τοῦ Ἀγ. Παύλου», καθ' ἣν μέγα πλῆθος τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ἐνοριῶν συνεκεντρώθη. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν, μετὰ τὴν γενομένην δέησιν, καθ' ἣν ἔψαλεν ὁ χορὸς τῶν μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ εἰρημένου ναοῦ, ὠμίλησεν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς ἐνώσεως ἔχοντας ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἐνωσις σκοπεῖ α') τὴν ἀρωγὴν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ γοητροῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν προάσπισιν τῶν γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ζητημάτων αὐτῆς. β') Τὴν ἠθικὴν συνδρομὴν καὶ προσπάθειαν ὅπως αὕτη ἀποκτήσῃ τὰ μέσα ἵνα καταστῇ ἱκανὴ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν αὐτῆς ἀποστολήν. γ') Κατάλληλον ἐνέργειαν ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικῆται ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν Ἱ. Κανόνων. δ') Τὴν παρακολούθησιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀφορώντων τὸν ἐνορια-

κόν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀποστ. Παύλου ζητημάτων καὶ τὴν ὅτιον ἔνεστι μείζονα ἐνίσχυσιν καὶ βελτίωσιν αὐτοῦ. ε') Τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπλυσιν τῶν ἐνοριτῶν. στ') Τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν παρὰ τοῖς ἐνοριταῖς τοῦ φρονήματος τῆς ἠθικῆς μεταξύ των ἀλληλεγγύης, ὡς καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βᾶσει ταύτης συστηματικωτέρων ὀργάνωσιν τῆς ἐν τῇ ἐνορίᾳ φιλοπτώχου δράσεως. ζ') Τὴν ἠθικὴν προστασίαν τοῦ παιδικοῦ τῆς ἐνορίας κόσμου, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ τὴν διὰ μεταλλήλου διαπαιδαγωγίαν· ἐπιμακρύνειν αὐτοῦ ἀπὸ ψυχροκόρου παιδείας, ἰσχυρίας κ.λ.κ. η') Τὴν συστηματικὴν καταπολέμησιν τῆς ἀλαστίας βλαπτικῆς τῆς ἀλογιστοῦ σπατάλης καὶ τοῦ ἐκλύτου ἐν γένει βίου, τοῦ ὑποκακώτερος τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας. θ') Τὴν καταβολὴν πάσης μερίμνης πρὸς μείωσιν τῶν δυσβαπτᾶτων σημερινῶν συνθηκῶν τοῦ βίου, ὀφειλομένων ἰδίως εἰς τὴν πιέζουσαν τὴν χώραν ἀκρῶτα τῆς ζωῆς».

—^ο) Σελ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰαζεκίηλ μεταβὰς εἰς Μουζίκιον τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀπόκριας ἐπεσκέψθη τὸν ἐκεῖ ἀνεγειρόμενον μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ ἐχοροστατήσε κατά τὸν ἐσπερινὸν ὁμιλήσας πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα καὶ ἐξάρτας τὸν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ ζῆλον τῶν κατοίκων. Τῇ ἐπομένῃ ὁμιλήσας καὶ κάλιν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν προέτρεψε τοὺς κατοίκους εἰς νέον ἔρανον ὑπὲρ τοῦ ναοῦ, δοῦς πρῶτος τὸ παράδειγμα. Ἐπισκερθεὶς ἀκολούθως τὰ χωρία Μαυρομμίτη, Γαλάνθη καὶ Λαζαρίνα ὁμιλήσας ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν. Τῷ δὲ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου ὁμιλήσας ἐν τῷ ἀπὸ 35 ἐτῶν ἡμιτελεῖ νῶν τοῦ ἁγ. Ἱερομάρτυρος Σαραφαῖμ, κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ἤλεγξε τὴν ὀλιγωρίαν τῶν κατοίκων, μεθ' ὅ προέστη ἔρανον, ἐξ οὗ συνελήθησαν περὶ τὸς 100,000 δραχμῶν, ἐξασφαλισθέντος εὖτω τοῦ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ναοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ.

—^ε) Τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ Κυροῦ τῆς συστάσεως προνοία τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος νυκτερινὴ σχολὴ ἀπόρων παιδῶν, ἐν ἣ ὑπὲρ τοὺς 50 παῖδας διδάσκονται καθ' ἐκάστην ἐσπεραν τὰ στοιχειώδη γράμματα, τῇ προτροπῇ δὲ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου συνελήθη, μεταξύ τῶν ἐργατῶν χρηματικὴν ποσὴν ἐξασφάλισαν τὴν λειτουργίαν τῆς σχολῆς καὶ τὴν ἐνδύκασιν τῶν μαθητῶν.

—^π) Προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Ἀντωνίου ἤρχισαν ἡ ἐν Πύργῳ ἁγιοτατικὴ «Χριστιανικῶν ἐνώσεων» μέλλουσα νὰ ἐπικρατῇ καθ' ἡμέραν καθ' ἄσασιν ἢ ἰπαρχασ. Αἱ περὶ τοῦ ἔργου κούτσου ἐκεῖθεν πληροφαια, τὸ μάλιστα ἰκανοποιητικαί, προσωφίζονται ἀπειλεπρατικὴν τὴν ἀρξασμένη ἔργασαν. Πλήν τῆς ἐώπως τῶν νέων συναστήθησαν ἡῖη καὶ ἰδιαίτερα τμήματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἠρξαστο δὲ λειτουργεῖν καὶ κατηχητικὸν Σχολεῖον νεανίδων. Οἱ λογιώτατοι τῶν κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας ἀνέλαβον ἀπολογ

τοῦ σεβ. Μητροπολίτου εἰδικῶς πρὸς τὸν κληρὸν διαλέξεις.

—^α) Διεβιβάσθη πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νέον ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ ὑποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη τῆς λήψεως μέτρων κατὰ τῆς ἐνταθείσης ἐσχάτως ξένης θρησκευτικῆς προπαγάνδας καὶ ἰδίως κατὰ τῶν Οὐνιτῶν, καθ' ὧν καὶ ἡ δημοσιευομένη ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ Ἐγκύκλιος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου στρέφεται.

—^β) Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου συνήλθε ἡ παρελθούσα Τετάρτη ἡ ἀπὸ ἐτῶν ὑφισταμένη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐργῶν δι' ἀνάγκην ἡρώτου ἐν Ἀγία Λαύρα τῶν Καλαβρυτέων, ἔλαβε γνώσιν τῆς μέχρι τοῦδε πορείας αὐτῆς καὶ προέβη εἰς διαφόρους ἀποφάσεις πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

—^γ) Ἐχορηγήθη τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Ναυπακτίας καὶ Ἐβρυτανίας κ. Ἀμβροσίῳ ἄδεια δεκαπενθημέρου ἀπουσίας εἰς Ἱερσόλυμα.

—^δ) Διὰ τὰς ἐν Θεσσαλονίκῃ τελοῦμενας ἐορτὰς ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδῃ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολύκαρπος.

—^ε) Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐν εἰδικῇ συνελέσει τοῦ Κλήρου Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέβηκε πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰς αὐτὸν τοὺς ἐκ τῆς ξένης, ἰδίως τῆς Οὐνιτικῆς, προπαγάνδας κινδύνους καὶ συνέστησεν εἰς αὐτὸν νὰ καταστήσῃ κύριον ἔργον τὴν κατ' αὐτῆς ἀντιδρασιν. Πανταμελῆς δ' ἐπιτροπὴ κληρικῶν παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργῶν ὑπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι πρέπει νὰ προστατευθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τῶν ἐπιδοῦλων προπαγανδιστῶν.

—^{στ}) Τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου Ἰθνηίου προσελθόντος πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ δηλώσαντος προφορικῶς καὶ ἐγγράφως μετάνοιαν ἐπὶ τῇ τελέσει τῆς θείας Λειτουργίας τῶν Χρ. στουγένων κατὰ τὸ πολικὸν ἡμερολόγιον, πρὸς δὲ πλήρη ἀποχὴν ἀπὸ πάσης μετὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς αὐτὸ συμπροξείας, καὶ ἀπόλυτον ὑποταγὴν εἰς τὸς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, διετάχθη ἡ κατάκαισις πάσης αὐτοῦ διώξεως.

—^ζ) Τῇ 21]3 Αὐγούστου 1923 ἐξεδέθη Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἣς συνέστησεν οὕτη τὴν περιφορὸν διασκει ἐν τοῖς ναοῖς ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τυφοῦ Συνελήθη δὲ ἔσποτε μέχρι τοῦδε ποσὴν 99,650.10, κατὰ τοὺς δημοσιευθέντας ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πίνακας. Εἰς τὸν Μακ. Πατριάρχην Ἱερσολύμων ἀπεστάλησαν τῇ 2 Ἰανουαρίου 1924 ἄραι Ἀγγλίας 250, ἀντιπροσωπεύουσαι τὰ ποσὸν ἀρχ. 60.072.00, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1924 ἄραι Ἀγ-

γίας 39 $\frac{4}{8}$ αντιπροσωπεύουσαι τὸ ποσὸν Δρχ. 8,814.50 καὶ τῇ 10 Ἀπριλίου 1925 Δίρ. Ἀγγλ. 110 $\frac{5}{3}$ αντιπροσωπεύουσαι τὸ ποσὸν 30,763 60 ἐν 5 $\frac{1}{2}$ Δίρ. Ἀγγλ. 399, $\frac{9}{11}$. Δρχ. 99.650.10.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριαδος δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρῆτεινε τὴν ἀπονομὴν χάριτος εἰς τὸν καταδικασθέντα εἰς διειτὴ ἀργίαν Ἱερέα Μιχαὴλ Ζιούρκα, ὅπερ καὶ διεβιβάθη τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Ἀφορμῆς δοθείσης ἐκ τῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπως τελεθῶσιν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς μνημόσυνα καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡμῶν ἀγῶσι πεσόντων, ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλεῖ ὅπως τοῦ λοιποῦ ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ πᾶσα κατὰ τὸς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διατελῆ ἐν γνώσει τῶν τοιούτων ἐπισήμων ἱεροτελεστῶν καὶ μνημοσύνων, πρὸς τήρησιν τῆς ἀνέκαθεν ἐπικρατησάσης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ τάξεως.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου τὸ ὑπεβλήθην αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος ἔγγραφο, δι' οὗ προταίνεται τὴν ἀπονομὴν χάριτος, διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, εἰς τὸν Ἱερομόναχον Παρθένιον Θεοδοσιάκην, ἀδελφὸν τῆς ἐν Σπάρτῃ Ἱεράς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα.

—Τὸ ἐν Ἀθήναις Δευτεροβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον κατεδίκασεν εἰς καθαιρέσιν τὸν Ἱερέα Ἀντώνιον Μαρκόκον, ἐφημέριον Γαλατῆ, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, τὸν Ἱεροδιάκονον Γεώργιον Σαμουίλην καὶ τὸν Ἱερομόναχον Ἀνθιμον Μπούγιαν ἀδελφὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τῆς Μητροπόλεως Θηβῶν.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 714 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημέγου Δικαστηρίου κατεδικάσθη ὁ ἐφημέριος τοῦ ἐν Πειραιῇ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Κωνσταντῖος Χιονῆς εἰς 25 μηνῶν ἀργίαν, ὁ δὲ ἐκ Χαλκίδος Γεώργιος Παπατριανταφύλλου εἰς 2 1)2 ἐτῶν ἀργίαν.

—Τὸ ἐν Ἀθήναις Δευτεροβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 13 Μαρτίου, λαβὼν ὑπ' ὄψει τὸ ἔγγραφο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας, ἀπήλλαξε τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς, τῆς ἰσοβίου ἀργίας, τὸν Ἱερέα Κωνσταντῖνον Τριανταφύλλου. Ὡσαύτως ἀπένευμε χάριν, τῇ ἐγγράφῳ εἰσηγήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας, εἰς τὸν εἰς ἰσόβιον ἀργίαν καταδικασθέντα, ἱερομόναχον Γεράσιμον Παύλου. Ἡ δὲ ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας διαβιβάσθη τῷ εἰρημένῳ Δικαστηρίῳ ἔρσεις τοῦ ἱερομόναχου Δαμιανοῦ Γεωργιάδου, κατὰ τῆς κατ' αὐ-

τοῦ ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Δευτεροβάθμιου Ἐκκλησ. Δικαστηρίου, συνεπέ'α τῆς ὁποίας κατεδικάσθη εἰς δεκαετῆ ἀργίαν, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον. Ἀπερρίφθη δὲ ἡ ἔρσις, ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Δικαστηρίου, τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερ. Μονῆς Πετράκη, Θεοδοσίου Παπακωνσταντίνου καὶ Νικοδήμου Ἀντωνίου, κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ῥηθείσης Μονῆς, ὡς καὶ ἡ ἔρσις τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱερ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας ζώνης, Ἀθανασίου Μπουζάνη, κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ πρωτοδικου ἀποφάσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Προκοποῦ Κελλιοντζῆ, κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ τῇ παρεθούτῃ Παρασκευῇ ἑσπέρας, προήδρευσε τοῦ νέου Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τῆς «Ἀγάπης» καὶ εἶτα ἐπεσκέφθη τὰς νυκτερινὰς Σχολὰς τοῦ Πειραικοῦ Συνδέσμου. Ὁμοίως κατήλθε καὶ τὴν Κυριακὴν μετὰ τοῦ ἱερέως Ἀγγέλου Νησιώτου καὶ προσέστη φιλανθρωπικῆς ἐορτῆς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν διοργανωθείσης ὑπὸ τῆς «Ἀγάπης» καὶ τῶν χριστιανικῶν ἐνώσεων τοῦ Πειραιῶς.

—Πληροφορηθεὶς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι αἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀγγλικαὶ Φιλανθρωπικαὶ Ὀργανώσεις πρόκειται νὰ διακόψωσι τὸ ἔργον τῶν ἑλλεψει πόρων, ἀπήύθυνε τῇ 16 Μαρτίου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβούριας μακρὸν τηλεγράφημα, εἰς ὃ ἔλαβεν ἀπάντησιν τῇ 30 Μαρτίου. Τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Καντερβούριας ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

«Περιήλθεν εἰς γνώσιν ἡμῶν ὅτι τὸ θαυμαστόν ἔργον, τὸ ἐπιτελούμενον ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως πρὸς διάσωσιν τῶν παιδῶν καὶ τῆς πολεμικῆς αυτοκρατορικῆς περιτάλψεως, πιθανὸν νὰ παύσῃ τὸν Μαιὸν ἐλλείψει κεφαλαίων χορηγημένων ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου κοινου. Ἡ γεννηιοδωρία τοῦ Βρεττανικοῦ λαοῦ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου καὶ τῶν μεγάλων ἐπικρατειῶν Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας ἔχει σώσει τὴν ζωὴν μεγίστου ἀριθμοῦ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ ἔχει φέρει ἀκτίνα ἐλπίδος εἰς ἑκατομμύτους χιλιάδων προσφύγων μας. Ποιοῦμαι μίαν ἐτι ἐκκλησίαν πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, παρακαλῶν αὐτὴν ὅπως ἐκφράσῃ πρὸς τὸν Βρεττανικὸν λαὸν τὴν βαθεῖάν μου εὐγνωμοσύνην καὶ ὑψηλὴν ἐκτίμησιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῶν ἐν λόγῳ Ἀγγλικῶν Ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἔσωσαν ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν ἐκ πείνης θάνατον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἤθύνετο νὰ ὀδηγήσῃ ἡ δυστυχία, τόσας χιλιάδας προσφύγων. Βλέπων τὴν τρομερὰν ταύτην ἀμηχανίαν καὶ ζῶν ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἀναγκάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον διὰ ν' ἀνακουφίσω ὅσον τὸ δυνατόν τὴν βρεταῖαν ταύτην δυστυχίαν. Μεταχειρίσθητε ὅλην ὑμῶν τὴν ἐπιρροὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ὀργανώσεως πρὸς διάσωσιν τῶν παιδῶν καὶ τῆς πολεμικῆς αυτο-

κρατορικής περιθάλψεως ὅπως συνεχίσωσι τὸ ἔργον, ὅπερ διεξήγουν, ἐπὶ ἓν ἔτος, ὅποτε ἐλπίζομεν νὰ εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ἀνταπεξέλθωμεν διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν πόρων. Ἀποστέλλω ἀντίγραφον τοῦ τηλεγραφήματος τούτου πρὸς τὸν Διῶκα τὸν Ἄθολ καὶ εἰς τὸν Σερ Μαυρίκιον Βόνχαμ, προέδρους τῶν δύο ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας συνοδεύουν αἱ εὐλογίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ».

«Σκέπτομαι μετ' ἄλλων περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἦδυνάμην καλλίτερον νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἑμετέρας Μικαριότητος, ὅπως κοινοποιήσω ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν ἐκτίμησιν ὑμῶν διὰ τὸ ἔργον τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπὸ τῆς πολεμικῆς Αὐτοκρατορικῆς περιθάλψεως, καὶ τῆς ὀργανώσεως πρὸς διάσωσιν τῶν παιδῶν. Νομίζω ὅτι τὸ ἔργον τῆς πολεμικῆς Αὐτοκρατορικῆς Περιθάλψεως, τὸ ὁποῖον ἀπέδραμεν ἀμέσως τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Τὸ ἔργον τῆς ὀργανώσεως πρὸς διάσωσιν τῶν παιδῶν θὰ ἐξκολουθήσῃ ἀκόμη, καὶ φροντίζω, ὥστε αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐλπίδες, αἵ ἡ Υ. Μικαριότης ἐκφράζει εἰς τὸ ἡμερομηνίαν 16 Μαρτίου τηλεγράφημα, κοινοποιηθῶσι καταλλήλως πρὸς τὸ φιλόνητρον κοινὸν τῆς χώρας ταύτης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀγγέλλεται ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ὅτι 300 Ῥουμῶνοι καὶ πολλοὶ Σέρβοι πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατὰ τὰς ἐν τῇ «Ἐλευθερίᾳ» πληροφορίας, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν ταῖς συνεδρίαις αὐτῆς τῆς 14ης 18ης καὶ 24ης παρ. μηνὸς ἐξετάσασα διὰ μακρῶν τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως Θεολογικῆς Σχολῆς ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτῆς, πλὴν τοῦ Π. Μητροπολίτου Κερυνηίας φρονεῦντες ὅτι ἡ τοιαύτη Σχολὴ θὰ ἀδυνατήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, δὲν ἔλαβεν ὁμῶς ὀριστικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπόφασιν, ἐν ἀναμονῇ τῆς συγκαταθέσεως καὶ τούτου, ἵνα ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ ζητήματος τοσούτου σοβαρότητος ληθῇ ἐν ὁμοφωνίᾳ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεφασίσθη ὅπως βολιδοσκοπηθῶσιν αἱ διαθέσεις τῶν Ἠγουμένων τῶν ἐν Κύπρῳ Μονῶν, εἴ ἢ ὧν θὰ ἐνισχυθῇ οἰκονομικῶς τὸ ἴδρυμα, μετὰ δὲ τοῦτο θὰ γίνωσιν ἀνάλογα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διαδήματα πρὸς αὔξησιν τῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἀρχικῶς δωθείσης ἐτησίως ἐκ λιρῶν 1000 ἐπιχορηγήσεως.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 17ης παρ. μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος κατεδίκασε τὸν μὲν Παπᾶ Μιχαὴλ ἱερέα Αὐγόρου εἰς καθάρισιν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἱερεῖς Αὐγόρου εἰς τριετὴ ἀργίαν, ὡς μὴ συμμορφωθέντες πρὸς τὴν συνοδικὴν περὶ ἡμερολογίου ἐγκύκλιον, ἐπεκύρωσε δὲ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, δι' ὧν κατεδικάσθησαν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἰς ἀργίαν ἐπ' ὀρίστητον οἱ δύο ἱερεῖς Ἀγλαντιᾶς καὶ Γερῖου.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 18ης παρ. μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξήτασε τὰ κατὰ τὸν ἱερέα Χιραλάμπην Θεοδώρου ἐξακολουθοῦντα νὰ ἱερούργῃ κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, κρίνας αὐτὸν ἔνοχον παρακοῆς καὶ περιφρονήσεως πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις καὶ τὴν προϊσταμένην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ἐπέβαλεν αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς ἰσοβίου ἀργίας «ἐπιεικῶς φερομένη».

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 23ης παρ. μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπελήφθη τῆς ἐπιλύσεως διοικητικῶν τινῶν ζητημάτων ἀπασχολησάντων αὐτὴν καὶ ἐν ταῖς προηγουμέναις συνεδρίαις καὶ ἐνέκρινε περὶ τὰς δέκα αἰτήσεις γάμων μεταξὺ συγγενῶν ε' βαθμοῦ ἐξ ἄγχιστείας καὶ στ'. ἐξ αἵματος, διαφανοῦντος τοῦ Π. Μητροπολίτου ἸΚερυνηίας.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 24ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπεφασίσεν ὅπως ποιησῆται ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἵνα διὰ νόμου προστατευθῶσιν αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐκαστοτε θυμάτων τῶν μεταλλείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἠγγέθη ἐκ Ρωσίας ἡ πρὸς Κύριον ἐκδήμια τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκ στατιστικῆς δημοσιευομένης ἐν τῷ «Ἐθν. Κήρυκι» πληροφοροῦμαθα ὅτι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς «Near East Relief» διετίθεσθησαν 4,267,90 δολάρια προερχόμενα ἐξ εἰσφορῶν Ἑλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων καὶ σωματείων, ὑφ' ὧν ἐτηρήθη ὁ «Χρυσὸς κανὼν».

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας ἐγένοντο ὑπὸ Ἑλλήνων εἰς διαφόρους πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πολλοὶ υἱοθεσίαι ὀρφανῶν ἑλληνοπαίδων. Ἰδιαιτέρως οἱ Ἕλληνας τοῦ Λος Ἀντζελες υἱοθέτησαν 25 ὀρφανὰ καὶ οἱ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου 24.

— Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερὸν κληρὸν τὸ συνοδικὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γράμμα περὶ τῆς ὀριστικῆς καθιέρσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Χαλδαιῆς Βασιλείου Κομβοπόλῳ, τοῦ ἀπὸ Μηθύμνης.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

— Κατὰ πληροφορίας προτεσταντικῶν φύλλων ἐπὶ 6 ἑκατ. κατοίκων τῆς Αὐστρίας ἀριθμοῦνται 250.000 διαμαρτυροῦμενοι. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1923 5400 παπικοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθέλουσιν ν' ἀσπασθῶσι τὸν προτεσταντισμὸν.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας ἐκτίθεσθαι ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ δέκα πέντε προτεσταντικαὶ ἐκκλησίαι, ἕτεραι δὲ δέκα ἐπεξετέθησαν διὰ νὰ στεγάζωσι τὰς μέχρι πρό τινοσ παπικὰς καὶ ἤδη προτεσταντικὰς ὀργανώσεις.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 31 Μαρτίου μετὰ τὴν ἐξέτασιν διοικητικῶν τινῶν ζητημάτων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐκήρυξε τὴν λύσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Συνόδου εὐχαριστήσας διὰ τὴν πρόθυμον καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν, ἣν ἐπεδείξαντο κατὰ τὴν ἐξέτασιν πάντων τῶν ζητημάτων.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Κατά πληροφορίας τῆς «Croiix» ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς δευθύνσεως τῶν ἱεραποστολῶν ὅπως ἀποσταλῆ εἰς Βλαδιβοστόκ τῆς Σιβηρίας καὶ δεύτερος ἐπίσκοπος. Εἰς τοῦτο ὁμως οἱ μπολσεβικοὶ ἀνθίστανται.

—Ὁ ἐπίσκοπος Στρασβούργου δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει «διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μαθητικῆς ἀπεργίας, ἥτις ὡργανώθη ἐσχάτως ὡς διαμαρτυρία κατὰ τῆς κυβερνήσεως Ἐρριώ.

—Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας κ. Ἐρριώ ὁμιλῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος συζήτησιν περὶ τῶν προθέσεων τοῦ κόμματος του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀντιτίθενται αἱ ἀρχαὶ του πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον τρέφει βαθύτατον σεβασμόν· εἶπε δ' ἐπὶ λέξει, ὅτι σέβεται βαθῶς «τὸν Χριστιανισμόν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν εὗρος ἦτο ἀγνὸς καὶ δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη τῶν τραπεζίτων». Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἰσχυρῶς ἐπὶ τὴν δεξιάν, ἥτις ζήτησεν τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὕδρευς ἠπειλήσεν ν' ἀποχωρήσῃ. Ἐκ μέρους, τοῦ κατολικοῦ κόμματος ἐπιτεθεὶς ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως ὁ βουλευτὴς De La Feronnays διὰ τὴν ἀνωτέρω ὑβρίν τοῦ κ. Ἐρριώ παρεξέτραπῃ εἰς φρασεις θεωρηθείσας ὡς ὑβριστικά. Κατόπιν τούτου ἐδημιουργήθη σοβαρὰ ἀναστάσις καὶ ὁ παρεκτραπείς ἐτιμωρήθη διὰ 15ῆμέρου ἀποβολῆς ἀπὸ τῶν συνεδριῶν τοῦ βουλευτηρίου. Το ἐπεισόδιον τοῦτο ἀπησχόλησε τὸν παρισινὸν τύπον προεξάρχοντος τοῦ «Χρόνου», ὅστις ἐν ἀρθρῷ του ἐπιτίθεται κατὰ τῆς στάσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

—Υπὸ τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς ἐψηφίσθη νόμος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνεγνωρίσθησαν τὰ ἐν Ἰταλίᾳ μοναχικὰ ταγματά.

—Κατὰ τινὰς πληροφορίας, οἱ ἐν Βελιγραδίῳ θεωροῦντες ἀδύνατον τὴν ἐκεῖ ποραμονὴν τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Βατικανοῦ ἀναμένουσι τὴν ταχέαν αὐτοῦ ἀνάκλησιν συνεπειὰ τῆς σκανδαλώδους πολιτικῆς δρασεως τοῦ ἐν Γιουγκοσλαυῖα παπικοῦ κλήρου.

—Ὁ καρδινάλιος Van Rossum ἐκήρυξε, κατὰ τὸ «La Croix», τὴν ἐναρξιν τοῦ ὑπάρχοντος συμβουλίου τῆς «προπαγάνδας τῆς πίστεως», τονίσας ὅτι πρέπει νὰ ἐνταθῇ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ σχετικὴ ἐνέργεια, ἡ δὲ ὀργάνωσις τοῦ ἔργου τούτου ν' ἀπασχολῆται ἰδιαιτέρως τοὺς κατὰ τόπους ἐπισκόπους, οἵτινες δεόν νὰ ἰδρύσωσιν εἰδικὰ παρ' αὐτοῖς γραφεῖα. Το ὅλικον ποσόν, ὅπερ θὰ δαπανηθῇ καθ' ὅλον τον κόσμον διὰ τὸ ἔργον τῆς προπαγάνδας, προϋπολογίζεται εἰς 40 ἑκατομμύρια λίρας διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀντὶ τῶν 34 ἑκατ. τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ «Θρησκευτικὴ ἐβδομάς» τῆς Γενεθῆς ἀναδημοσιεύει

τὴν ἐπομένην στατιστικὴν περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τοῦ ἐν Ἑυρώπῃ παλαιοκατολισμοῦ : Ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσι 50 ἐνορία μετὰ 55 ἱερῶν, ἡ θεολογικὴ μόρφωσις παρέχεται ὑπὸ 4 καθηγητῶν ἐνὸς σεμιναρίου, ἡ δὲ κατωτέρα ἐκπαίδευσις τῶν μελλόντων ἱερῶν γίνεται εἰς ἄλλο μικρὸν σεμιναρίον. Ἐκτὸς τούτου τὸ πρῶτον κράτος συντηρεῖ ἑκτακτὸν καθηγητὴν διευθύνοντα «φιλοσοφικὴν καὶ προπαιδευτικὴν ἐκπαιδευτήριον πρὸς μόρφωσιν παλαιοκατολικῶν θεολόγων». Οἱ ἐν Γερμανίᾳ παλαιοκατολικοὶ συμποσοῦνται περὶ τοὺς 30.000. Ἐν Ἑλβετίᾳ αἱ μὲν ἐνορία συμποσοῦνται εἰς 31, οἱ δὲ ἱερεῖς εἰς 50 μετὰ 40.000 περίπου πιστῶν. Ἐν Βέρνῃ λειτουργεῖ θεολογικὴ πνεπιστημιακὴ Σχολή. Ἐν Αὐστρίᾳ ἐπὶ 25.000 παλαιοκατολικῶν ὑπάρχουσι 13 ἱερεῖς ἀνήκοντες εἰς 6 ἐνορίας. Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ὑπάρχουσι 6 ἐνορία γερμανικαὶ μετὰ 12 ἱερῶν καὶ μία τσεχικὴ μεθ' ἐνὸς ἱερέως· οἱ πιστοὶ συμποσοῦνται εἰς 20.000 Ἐν Ὀλλανδίᾳ ἐπὶ 12.000 ὁπαδῶν ὑπάρχουσι 32 κληρικοὶ ἀνήκοντες εἰς 28 ἐνορίας, συντηρεῖ δὲ ἡ ἐκεῖ Ἐκκλησία μίαν ἱερατικὴν σχολήν. Ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ ἰδρῦθη παλαιοκατολικὴ ἐκκλησία κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1923 περιλαμβάνουσα περὶ τὸς 50.000 μέλη καὶ 40 ἱερεῖς 12 ἐνοριῶν.

—Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικὴν οἱ παλαιοκατολικοὶ ἔχουσι 3 ἡμερῆδας ἐν Ἑλβετίᾳ, 1 ἐν Αὐστρίᾳ, 1 ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, καὶ 1 ἐν Ὀλλανδίᾳ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλβετίας ὑπεβλήθη διαμαρτυρία κατὰ τῶν ἀσέμνων τοιχοπολλήσεων ἀπὸ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Γενεθῆς φέρουσα ὑπὲρ τὰς 9.000 ὑπογραφῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων 320 ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Πνεπιστήμιον καὶ τὰ ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Εἰς τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἐδόθη ἡ ἀπάντησις, ὅτι θὰ ἐφαρμοσθῇ πᾶν ἐπιβαλλόμενον μέτρον πρὸς καταπολέμησιν τῆς τοιαύτης ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν.

—Ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου Gutenberg (ἐν Ἑλβετίᾳ) ἤνοιξεν ἐκθεσιν τῶν Ἁγίων Γραφῶν καταλαμβάνουσαν δύο αἰθούσας τοῦ Μουσείου. Κατὰ τὰς σχετικὰς πληροφορίας, ἐκτίθενται ἐκεῖ 601 ἐκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Βιβλίου εἰς 70 γλώσσας. Ἡ ἐκθεσις διαιρεῖται εἰς τρία τμήματα· τῆς Γραφῆς ἐν τῷ ἀρχετύπῳ, τῆς Γραφῆς ἐν μεταφράσει καὶ τῆς Γραφῆς μετ' εἰκόνων.

—Αἱ ἐν Κίνα παπικαὶ ἱεραποστολαὶ περιλαμβάνουσι 1351 εὐρωπαϊκοὺς καὶ 941 ἰθαγενεῖς ἱερεῖς ἐργαζομένους εἰς 1350 σταθμοὺς ἐπὶ 2 ἑκατομ. περίπου δεβαπτισμένων.

—Ἐναντὶ 17,993 δημοσίων ἐσχολείων λειτουργοῦσιν ἐν Κίνα 5637 ἱεραποστολικά τοιαῦτα· 1337 νέοι προετοιμαζονται διὰ νὰ εἰσέλθωσι σχεδὸν πάντες εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

—Ο Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ζαχαρίας Λιανῆς ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δρχ. 1000 διὰ τὸ Φιλόπτωχον Ταμείον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, 500 διὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰρρανοτροφεῖον καὶ 1000 διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιώσεως προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησην (5000) πέντε χιλιάδες ὀκάδες γαλακτοῦ ἐκ τοῦ ποιμνίου τῆς κιοῦνης συμφώνως τῆ ὑπ' ἀριθ. 59 διακηρύξεϊ αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 13ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιώσεως τῇ 4 Ἀπριλίου 1925 τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀρχ. Θεοφάνης Παπαδόπουλος, Ἀρχ. Νεόφυτος Σάρρας, Ἀρχιμ. Θεοφάνης Μπαταίστας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τσαριτσάνῃ τὴν 14 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἢ ἐκποίησης 5 αἰγῶν μετ' ἐρίθρων καὶ 5 προβάτων θηλέων μετ' ἀμνῶν συμφώνως τοῖς ὁροῖς τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 ἐ.ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 29 Μαρτίου 1925, Το Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς. Ἱερομ. Γρηγόριος Παπαϊωάννου, Δανιὴλ Τσιτούρας, Ἰω. Κουρούπης.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μπρονάσης τῆς Μητροπόλεως Γρεβανῶν προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης ἐνὸς οἰνοδαρείου (Ποδαρεᾶς). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δεσκάτῃ τὴν εἰκοστὴν ἑκτην (26ην) Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Δεσκάτης Κωνσταντίνου Κολοδῆ ἢ τοῦ Νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι συγγραφῆς εἰσι κατατεθειμένοι ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Κοινότητος Δεσκάτης καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μπρονάσης τῇ 27 Μαρτίου 1925. Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμ. Ἀνθίμος Γεωργαντάς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σεριφῷ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης 6 δωμάτια συνεχόμενα μεθ' ἐνὸς οἰκοπέδου τοῦ εἰς θέσιν Μεσάδα Μετοχίου Παναγίας τῶν ἀνωτέρω μονῶν ἐνωτικῶς, ὑπὸ τοῦς ὁρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 26 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Σεριφου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἀρχομένη τῇ 10 π. μ. ὥρα καὶ λήγουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας. Τὰ κηρύκια, τὰ ἐξόδα πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς διακηρύξεως ὡς καὶ τὰ ἐξόδα τῶν στυαχθησομένων Συμβολαίων βαρύνουν τὸν ἀγοραστήν. Ὁ ἀγοραστής θέλει παραλάβῃ τὰ ἀνωτέρω δωμάτια κατὰ Δ]ῆριον τ. ἔ. Ἐν Σεριφῷ τῇ 20 Μαρτίου 1925 Το Ἡγουμενοσυμβούλιον. Ἀγάπιος Χαλιδας ἀρχιμανδρίτης, Ἀμφιλόχιος Μπορτζίος Ἱερομ. Παρθένιος Ρώτης Ἱεροδιάκονος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φανεῷ Ἱερᾶς Μονῆς ἐὼ Ἅγιος Γεώργιος» προκηρτίζει ὅτι. Τὴν 26ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11-12 τῆς μεσημβρίας καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τῆς κωμοπόλεως Ἁγίου Γεωργίου (Νεμέας) καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νεμέας Κωνσταντίνου Ληγάκου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἐκτίθενται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης (5) πέντε οἰνοβα ρελίων τῆς Μονῆς κατὰ τοῦς ὁρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ἢς ἀντίγραφα εἰσιν κατατεθειμένα εἰς τε τὸ Γραφεῖον τῆς κοινότητος Νεμέας καὶ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζεται πενήτηχοντα (0,50) λεπτὰ κατὰ ὄψαν. Μονὴ Φανεῦ τῇ 17 Μαρτίου 1925. Το Ἡγουμενοσυμβούλιον. Παρθένιος Σταματοπούλος, Εὐθύμιος Ράπτης Γεννάδιος Πίττας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεβῆς διακηρτίζει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξακτοῦς ἐνοικιάσεως τὰ κάτωθι κτήματα τῆς εἰρημένης Μονῆς. 1) ἐν ποιμνιαστάσιον εἰς θέσιν «Κακὴ Χοῦνι» 2) ἐν ὁμοιον ποιμνιαστάσιον εἰς θέσιν «Κουρῶνι» 3) εἰς ἐλαιοφόρος ἄγρος εἰς θέσιν «Ἀγ. Νικόλαος» 4) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Στέρνα» 5) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Στρογγυλά, 6) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Ἀμοῦτσα», 7) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Μεσοπόταμα» 8) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Παληάμπελα, 9) εἰς ὁμοιος εἰς θέσιν «Δένδρου» (Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω κτήματα εἰσιν εἰς τὴν περιφέρειαν Καρακοβουνίου τῶς δήμου Βρασιῶν) 10) εἰς ὑδρόμυλος μετὰ μιάς ὑδρατρίβης κειμένης εἰς θέσιν «Ραγκαβᾶ» καὶ ἐν τῇ περιφέρειᾳ Βερονῆ τῶς Δήμου Τανίας. Ἡ δημοπρασία διατὰ ἐν τῇ περιφέρειᾳ Βρασιῶν κτήματα ἐνεργηθήσεται ἐν Καρακοβουνίῳ τῇ 26ῃ Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θουέας καὶ Βρασιῶν κ.λ.π. ἀντιπροσώπων. Διὰ τὰ ἐν τῇ περιφέρειᾳ Βερονῆ τοῦ τῶς Δήμου Τανίας τῇ 3ῃ Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Τανίας καὶ Δολιανῶν κ.λ.π. ἀντιπροσώπων. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσι γνῶσιν τῶν ὁρων τῆς συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων διὰ μὲν τῶν ἐν τῷ Καρακοβουνίῳ κτημάτων ἐν τῷ κοινοτικῷ γραφεῖῳ Καρακοβουνίου καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Διὰ δὲ τὰ ἐν τῇ περιφέρειᾳ Βερονῆ ἐν τῷ γραφεῖῳ Συμβολαιογράφου Τανίας καὶ Δολιανῶν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μαλεβῆς τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1925. Το Ἡγουμενοσυμβούλιον Τιμόθεος Σαβελάης, Γρηγόριος Τζάνης, Βερβολομαῖος Παπαγεωργίου

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικῆ ἂνὰ τοῦς Ναυτοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 51
Διὰ τοῦς Ἱερεῖς 30
Ἐξωτερικῆ Φρ. Χρ. 50
Ἀμερικῆς Δολ. 8

ἘΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ο ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

† Ο ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓ[Η]ΠΟΛΕΜΕ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ
ΔΕΙΧΝΥΝΤΕΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Κιθνηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι

Τύποις "Φοῖνικος", Ὀδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι